

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Lord Raffles

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE SCHAT VAN ST. MALO

15 cent.

„Is al dat geld van jou?” vroeg de dokter.

No. 1351.

NIEUWE SERIE

De schat van St. Malo

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

EEN ZONDERLING PERSONAGE.

Op den hoek van de Highstreet en de Sunstreet, in een van de armoedigste wijken van East End, verhief zich een zeer oud huis, dat minstens vijf eeuwen oud moest zijn, en dat zich op die plek slechts door een wonder van wilskracht overeind scheen te houden.

Het smalle huis met zijn vooruitstekend luifeldak hing als het ware in tusschen de naburige, veel later gebouwde huizen, die er weliswaar even afzichtelijk uitzagen maar die het althans tot steun konden strekken.

De gevel van dit huis was zoo smal, dat er ternauwernood plaats was op iedere verdieping voor de twee ramen, waarvan de kleine ruitjes groen waren uitgeslagen door den ouderdom, terwijl er een groot aantal, dat in den loop der jaren gebroken was, vervangen was door papier.

De kozijnen waren verveloos, evenals de lage, smalle deur, welke men over een kleine stoep bereikte.

Naast deze deur bevond zich een enkel raam, iets breeder dan die van de hooger gelegen verdiepingen, waarvoor een oud en vuil rolgordijn meestal geheel en al was neergelaten.

Als men de deuropen de en de steile houten trap besteeg, kraakten de treden dreigend onder den voet der bezoekers, alsof zij ieder oogenblik zouden bezwijken.

Een smerig vet touw boven aan de trap aan een ring vast gemaakt, moest tot leuning dienen, terwijl met een tweede touw de deur werd opengetrokken.

Beneden in het huis woonde een gepensioneerde museumbewaker met een zeer oude meid, die tevens de functie van huishoudster waarnam en een zoo mogelijk nog ouderen hond,

tandeloos en met uitgevallen haar, die zich nog slechts met moeite van het eene vertrek naar het andere sleepte.

Daarboven woonde een hoedenmaakster, die geregeld bezoek ontving van een jongmensch met sterk glimmend polka-haar, en die blijkbaar sedert een jaar of vijf met elkaar verloofd waren.

De tweede verdieping was verhuurd aan een orgeldraaier, die nooit thuis was en als hij thuis was steeds in verregaanden staat van dronkenschap verkeerde, terwijl de derde verdieping tenslotte werd bewoond door een zonderling man, die in de buurt bekend stond als Red Parrot.

Verdieping is echter een te weidsch woord, om de vertrekken aan te duiden, waarmede deze bewoner genoegten scheen te nemen.

Het huis sprong hier namelijk aan de achterzijde zeer sterk in, waardoor de ruimte voor de vertrekken aanzienlijk beperkt werd.

Aan de voorzijde van het huis bevond zich de eigenlijke huiskamer en daarachter een klein hokje dat als slaapkamer was ingericht.

De vloeren waren door den ouderdom en door het verzakken van het huis in zoodanigen hellenden toestand gebracht, dat men zich verwonderd mocht afvragen hoe de bewoner zich daarop in evenwicht hield.

Het was echter mogelijk dat de gewoonte ook hier wonderen had gewrocht, want Red Parrot woonde reeds sedert lang in dit huis.

Waarom men hem eigenlijk den naam van „Papegaai” had gegeven, was niet zeer duidelijk.

Misschien had een van de ontelbare straat-

jongens in de buurt hem het woord gedachte-loos naar het hoofd geworpen en voor het gemak omdat men zijn waren naam toch nooit te weten zou komen, bleef de geheele buurt hem zoo noemen.

Naderhand werd het bijvoeglijk naamwoord „Red” er aan toegevoegd en dit had zeker meer reden van bestaan, want inderdaad was het hoofd- en baardhaar van Red Parrot van een vuurroode kleur, zooals men die maar hoogst zelden aantreft.

Het meest zonderlinge was, dat deze kleur zich langzamerhand, in den loop der jaren, kenbaar scheen te hebben gemaakt.

Want het is een feit, dat bewoners van deze ellendige buurt, die Red Parrot in zijn woning hadden zien binnentrekken, verklaarden, dat hij toen kastanjebruin haar en in het geheel geen baard had.

Hoe dit ook zij — op dit oogenblik prikte Red Parrot met een tamelijk langen baard, waarvan de vuurroode kleur wedijverde met die van nog zijn welig hoofdhaar.

Red Parrot was eerder klein dan groot en liep eenigszins voorover gebogen, hetgeen wellicht aanleiding tot zijn bijnaam was geweest.

Hij verliet het huis nooit anders dan gewapend met een zeer dikke zwaren wandelstok, dien hij bij iederen stap met luid misbaar op de keien liet neerkomen.

De afzichtelijke vodden, waarin hij steeds gehuld was, baarden zelfs in deze wijk opzien, waar men toch waarlijk niet verwend was op het punt van kleding.

Hij droeg een jas die hem veel te wijd was en die hij waarschijnlijk ergens had gekregen en waarvan de kraag zomer en winter opstond.

De knopen waren sedert lang verdwenen en hadden plaats moeten maken voor eindjes touw, die door een gat gestoken waren en des winters door de knoopstaten werden gehaald en dichtgesnoerd.

De broek was zeker eveneens een geschenk van een deftig heer, want nog steeds was, onder de laag van modder en stof, de oorspronkelijke streep te zien.

Zij was echter zoodanig gesleten, dat zij den drager ternauwernood tot boven den enkel reikte.

Daaronder kwamen twee grijze sokken vol gaten te voorschijn, die verdwenen in een paar onmetelijke schoenen, die met behulp van losse riempjes, die onder de zool doorliepen, op hun plaats werden gehouden.

Het hoofd van Red Parrot was steeds gedekt door een klein bolhoedje, dat hem veel te klein was en dat hem, met zijn vollen baard en dik hoofdhaar, zijn paarsen neus en zijn eeuwig hoog opgetrokken wenkbrauwen het uiterlijk gaf van een Amerikaanschen knock-about, of een clown uit een circus.

En nog zou dit alles misschien niet zoozeer zijn opgevallen, als Red Parrot geen gewoonte

had gehad, die hem tot het meest bekende straat-type van de buurt had gemaakt.

Hij droeg namelijk steeds, winter of zomer, zeer fijne wit glacé handschoenen.

Zij waren steeds onberispelijk schoon en zoodra zij maar een stofje of vlekje vertoonden zag de buurt ze niet weer terug en prikten de handen van dit zonderlinge personage in een nieuw stel.

Men wist in de buurt te vertellen, dat Red Parrot per jaar minstens dertig paar van deze handschoenen droeg.

Waar hij ze kocht en waar ze bleven — niemand wist het!

Soms had men hem wel eens lachend gevraagd of hij naar een bruiloft moest, en dan was Red Parrot stil blijven staan en had den vrager aangekeken met zulk een wonderlijken blik in zijn doordringende, diep in de kassen liggende oogen, dat de nieuwsgierige vrager maar spoedig doorliep en niet verder aandrong.

Soms stond Red Parrot op zijn dwaaltochten door East End plotseling stil, hief de handen langzaam voor het gelaat op en bekeek zijn vingers een voor een met de grootste aandacht.

Dan mompelden zijn lippen onverstaanbare woorden en er verscheen een zonderlinge, angstige uitdrukking op zijn gelaat.

Hij wierp dan plotseling een blik achter zich en vervolgde zijn weg terwijl zijn zware stok vlugger en luider dan ooit op het asphalt neertikte.

Waar Red Parrot vandaan was gekomen wist niemand.

Waar hij van leefde — men raadde er tevergeefs naar.

Hoe zijn eigenlijke naam was — niemand had het kunnen zeggen.

Het eenige dat vaststaat is, dat het kleine roodharige mannetje iederen morgen schuin de Sunstreet overstak, om in een armzalig bakkerswinkelje een kwart brood te koopen, waarmee hij dan weer in zijn woning verdween.

Tegen den tijd van het middagmaal verliet hij opnieuw zijn woning en kocht hier en daar, soms aan een stalletje, soms in een kleinen winkel wat vleesch, wat boonen of wat aardappelen, of soms wel alle drie die zaken tegelijk, welke voedingsmiddelen hij dan zelf bereidde op een klein comfoor, dat in zijn slaapkamer was neergezet.

Geen der buurtbewoners had ooit een bezoeker bij Parrot zien binnengaan.

Hij leefde in deze buurt met de regelmaat van een klok, zonder ooit iemand aan te spreken, blijkbaar ongevoelig voor het schreeuwen der straatjongens, steeds in zijn eigen gedachten verdiept met het hoofd voorover gebogen langs de straten slenterend.

Hoe oud hij ongeveer was zou ook niemand met juistheid hebben kunnen zeggen.

Inderdaad scheen hij, toen hij vijftien of twintig jaar op de derde verdieping van het

eeuwenoude huis had gewoond, niet merkbaar ouder te zijn dan toen hij er voor het eerst in kwam, met niet meer meubelen en een ouderwetsche trijpen tasch, die hij stevig in zijn witte glacé-handen gekneld hield.

Op een zonnigen morgen in Juni keken de burens van Red Parrot verbaasd op.

Het was reeds acht uur geworden en nog had de zonderling zijn woning niet verlaten om zijn kwart brood te gaan kopen.

De bakker van de overzijde begreep niet hoe hij het had.

Al wie het maar hooren wilde van zijn klanten deed hij de belangwekkende mededeeling, dat in twintig jaren tijds Red Parrot geen enkele maal zijn winkel was voorbijgegaan, en steeds voor een pence brood had gekocht.

Om negen uur begon de buurt zich eenigszins ongerust te maken.

Men had de sneeuwwhite handschoenen nog steeds gemist!

Tegen tien uur spraken eenige huismoeders, die de koppen bijeen hadden gestoken, er in allen ernst van de politie te gaan waarschuwen of althans een onderzoek in de woning van Red Parrot te gaan instellen.

Als een loopend vuurtje ging het door de geheele armoedige wijk dat het kleine roode mannetje, gelijk een wandelende voddewinkel, met uitzondering altijd van zijn witte glacé-handschoenen, nog altijd zijn woning niet had verlaten.

Eindelijk, om elf uur, besloten een paar moedige vrouwen op eigen gezag eens een onderzoek te gaan instellen.

Zij duwden de deur open, die overdag meestal aanstond en beklommen niet zonder inspanning de smalle steile trap, met haar voor de helft uitgesleten treden.

Eindelijk bereikten zij de bovenste verdieping.

Hijgend stonden zij stil.

Een benauwde, prikkelende damp als een fijne rook kwam hun door de reten van de deur tegemoet.

De beide vrouwen keken elkander aan, als om elkanders gedachten te lezen.

Toen ging een harer vastberaden naar de gangdeur toe en rammelde aan de kruk.

Te vergeefs evenwel — de deur was gesloten.

Zoo hard haar ontroering het haar veroorloofde, riep de vrouw den naam van den zonderling.

Er kwam geen antwoord.

Toen bedacht zij zich niet langer.

Zij hief haar voet op en trapte met een paar flinke slagen het dunne paneel van de deur in.

Met een kreet van schrik deinsden de beide vrouwen achteruit.

Een dikke, verstikkende walm drong door de gemaakte opening in de gang.

Luid om hulp roepend, gingen de beide vrouwen de trap weer af.

In een oogenblik waren alle buurvrouwen voor het huis verzameld.

Een paar baliekluiers drongen door de rijen huismoeders heen en boden zich, toen zij gehoord hadden wat de beide vrouwen ontdekt hadden, aan om eens te gaan zien wat er was.

Tegelijkertijd werd een meisje naar den dichtst bijwonenden dokter gezonden, daar men het ergste vreesde.

Drie mannen liepen zoo snel zij konden de trap op.

Boven gekomen, moesten zij door den dikken rook worstelen, die de gang begon te vullen.

— Maar dat is brand! riep er een. Wij hadden de brandweer moeten waarschuwen.

— Dat geloof ik niet! zeide de tweede man. Ik geloof eerder dat het komfoor van Red Parrot bij ongeluk is blijven doorsmeulen.

— Wij moeten in ieder geval naar binnen! riep nu de derde man van het drietal uit.

Met een paar forsche duwen hadden zij de deur geheel opengekeken.

Zij stormden het voorvertrek binnen.

Een hunner verbrijzelde met een paar slagen eenige ruiten van het raam.

Zoodra de rook eenigszins was weggetrokken en zij goed konden zien, bemerkten de drie mannen wat de oorzaak van het ongeval was.

Inderdaad was het komfoor waarop Red Parrot zijn maaltijden placht te bereiden, den vorigen avond niet behoorlijk gedoofd.

Het stond vlak bij een der ramen en door de tocht was een slip van het vettige overgordijn over het comfoor gewaaid en had, langzaam opsmeulend, het vertrek met een verstikkenden rook gevuld.

Een der mannen doofde snel het nog steeds smeulende gordijn, terwijl de twee anderen het hokje binnengingen dat Red Parrot tot slaappleats strekte.

Daar lag de ongelukkige roerloos op zijn schamel bed uitgestrekt dat hij blijkbaar zelf ineens had getimmerd.

Zijn gelaat had een loodkleurige tint.

De blauwachtige lippen weken ver uiteen en lieten de groote gele tanden vrij.

De grijze oogen waren wijdgeopend en staarden bewegingloos naar den zolder.

Even keken de mannen zwijgend toe.

Toen riep een hunner:

— Ik vrees, dat wij Red Parrot voor het laatst op straat hebben gezien, kameraden! Hij is al te ver heen.

— Kom, hij was van een sterk maaksel, riep een der mannen uit. Als de dokter maar spoedig komt, zal die hem misschien nog wel kunnen redden.

Juist op dat oogenblik klonken er zware voetstappen op de trap.

En even later trad de dokter het vertrek binnen.

HOOFDSTUK II.

EEN ADVERTENTIE IN DE ENGELSCH BLADEN.

De dokter, een knap en rijzig man, met een open schrandere gelaat, keek even in het rond en trad toen op het bed toe, waarop Red Parrot nog steeds bewegingloos lag uitgestrekt.

De drie mannen weken eerbiedig terzijde.

— Zijt gij reeds lang binnengetroden? vroeg de dokter, terwijl hij zijn heldere oogen op de drie balie-kluivers vestigde.

— Het is zeker geen vijf minuten geleden, mijnheer! antwoordde een hunner. Wij hebben dadelijk de ruiten ingeslagen. Het gordijn smeulde, weet ge?

— Daaraan hebt gij verstandig gehandeld! zeide de dokter goedkeurend. Maar ik vrees dat het reeds te laat zal zijn. Misschien zal de arme drommel nog wel bijkomen, maar ik geloof niet dat ik hem zal kunnen redden. De vergiftiging zal reeds te ver gevorderd zijn.

De geneesheer had den pols van den bewusteloze gegrepen en had hem de hand onder het vuile hemd op de borst gelegd, op de plaats van het hart.

Hij schudde droevig het hoofd.

— Het is zooals ik vreesde! zeide hij. Gij kunt wel gaan, mannen! Ik dank jullie voor je bemoeiingen! Als de vrouwen jullie eenige uren vroeger hadden gehaald, dan zou er misschien nog een kleine kans tot redding zijn geweest. Stuur aanstonds het kleine meisje bij mij, dat mij is komen waarschuwen!

De drie mannen verlieten een voor een het vertrek, na nog een laatsten schuwen blik op het vertrokken gelaat van Red Parrot te hebben geworpen.

Even later trad het meisje binnen.

De dokter had zijn notitieboekje te voorschijn gehaald en schreef haastig eenige woorden op een der blaadjes, dat hij uit het boekje scheurde en aan het meisje gaf.

— Laat dit spoedig in de apotheek aan de overzijde klaarmaken, lief kind! zeide hij. Je kunt erop wachten! Zeg maar dat het voor Dr. Claypole is!

Het kleine ding huppelde snel weg, blijkbaar niet beseffende bij welk drama zij een rol vervulde.

De dokter zette zich op een stoel neer naast het bed en wachtte geduldig de terugkomst van het kind af.

Een kwartier later keerde dit terug.

Zij had een medicijnfleschje zorgvuldig tusschen haar kleine handen geklemd.

De dokter tikte haar vriendelijk op het blonde hoofdje en nam haar de flesch af.

Daarop zocht hij naar een lepel.

Eindelijk vond hij er een in een la van de tafel.

Hij ontkurkte de medicijnflesch, goot iets van het vocht op de lepel en liet het in de keel van den bewusteloze vloeien.

Toen richtte hij zich tot het kind, dat nieuwsgierig toekeek met de woorden:

— Ga nu maar kleintje. Hier heb je een halve shilling voor je moeite.

Verheugd met dien onverwachts verworven schat, danste het kind de kamer uit en de trap weer af.

Een half uur verstreek.

Eindelijk scheen er een zwakke kleur in het gelaat van Red Parrot terug te keeren.

De dokter had geen oog van den bewusteloze afgewend.

Toen begon er weer leven te komen in den blik van de starende oogen.

Ten slotte draaide Red Parrot langzaam en met de grootste moeite het hoofd eenigszins om, tot zijn oogen op het gelaat van den dokter gevestigd bleven.

Deze keek den ongelukkige, die ten doode was opgeschreven, met ernstigen blik aan.

In de oogen van Red Parrot verscheen een doodelijk beangste uitdrukking.

— Wie zijt gij? vroeg hij met toonlooze stem.

— Ken jij me niet, Red Parrot! Ik ben Dr. Claypole!

— Waarom zijt gij hier? vroeg Red Parrot, terwijl hij zich trachtte op te richten.

— Men heeft mij verzocht bij u te komen, omdat gij in een zeer ernstigen toestand verkeerde.

— Ik ben dus ziek? vroeg Red Parrot op zonderlingen toon, terwijl hij met de grootste moeite zijn sterk sidderende rechterhand ophief om die naar het hoofd te brengen.

— Zeer, zeer ziek, Red Parrot! antwoordde Dr. Claypole, terwijl hij zijn blanke hand op het hoofd van den ongelukkige legde.

Red Parrot scheen zijn vonnis in de oogen van den geneesheer te lezen.

Een heesche kreet ontwong zich aan zijn verdroogde keel.

— Ik moet dus sterven! riep hij.

De dokter antwoordde niet dadelijk, maar wendde het hoofd af.

Toen keek hij Red Parrot weer met zijn heldere oogen aan en vroeg:

— Hebt gij familie hier in Londen?

— Kind noch kraai! antwoordde Red Parrot norsch.

— In den vreemde dan, misschien? Uw accent schijnt mij niet zuiver Engelsch te zijn!

Met de grootste moeite richtte Red Parrot zich bij deze woorden in zijn bed op en staarde

den geneesheer met zonderling glanzende oogen aan.

— In den vreemde heb ik ook geen familie! siste hij.

— Maar hebt gij dan in het geheel geen beschikkingen? vroeg de geneesheer op zachten toon. Wilt gij misschien niet — biechten?

Weer keek Red Parrot den geneesheer met een vreemd glanzenden blik in zijn oogen aan.

Toen liet hij het hoofd op de borst zinken en mompelde eenige onverstaanbare woorden.

De dokter wachtte geduldig.

Toen Red Parrot echter in diepe gedachten scheen te verzinken en blijkbaar niet op zijn aanwezigheid lette, vervolgde hij:

— Kan ik je misschien van dienst zijn, goede vriend? Zeg maar wat ik doen moet! Je weet dat je een geneesheer evenzeer kunt vertrouwen als een priester!

Red Parrot hief het hoofd weer op en keek dokter Claypole lang en aandachtig aan.

Toen zeide hij op zonderling kalmen toon:

— Zeg mij eerst of ik werkelijk sterven moet! Gij mocht het zeggen. Ik zal sterk zijn! Ik ben nu oud — en als mijn tijd gekomen is — welnu, dan zal ik — zonder morren gaan! Ik heb een gevoel alsof ik jaren in een duisteren nacht heb rondgelopen....

Dokter Claypole luisterde zwijgend toe.

Als geneesheer was het voor hem niets bijzonders dat een man, wiens geestvermogens blijkbaar jarenlang geschokt waren, eenige oogenblikken voor zijn dood al zijn helderheid van geest terugkreeg.

Hij maakte echter niet de minste opmerking en legde alleen zijn hand opnieuw op het voorhoofd van den stervende.

Red Parrot scheen weer even na te denken en vervolgde toen:

— Er is dus zeker geen hoop meer voor mij?

Dr. Claypole schudde langzaam en ontkennend het hoofd.

Red Parrot slaakte een diepen zucht.

Toen wees hij met een bevelend gebaar plotseling naar een hoek van het kleine slaaphokje.

Dr. Claypole volgde de richting van zijn blik.

— Moet ik daar zijn? vroeg hij eenigszins verbaasd, omdat hij volstrekt niets kon ontdekken.

— Ja! In den hoek van den vloer zijn de uiteinden van een paar planken doorgezaagd — gij kunt er die gemakkelijk uitlichten.

— Wilt gij dan dat ik dat doe? vroeg Dr. Claypole.

De stervende knikte.

Blijkbaar begonnen zijn krachten hem reeds te begeven.

Een akelige lijkkleur begon zich over zijn gelaat te verspreiden.

De dokter trad toen snel naar den hoek van het vertrek en lichtte niet zonder moeite de uiteinden van twee aaneen getimmerde planken uit den vloer.

Toen keek hij weer naar Red Parrot, die al zijn bewegingen met een verhoogden glans in zijn oogen had gevolgd.

— Steek uw hand in dat gat! mompelde de stervende op zachten toon.

Dr. Claypole volgde het bevel op.

Hij greep het uiteinde van een kleinen gonjezak, die hij niet zonder moeite naar zich toetrok en op den vloer zette.

De zak maakte daarbij een schel rammelend geluid, als van fijne kristallen glazen die tegen elkaar getikt worden en dat een koortsachtigen gloed in de oogen van Red Parrot bracht.

Dr. Claypole sloot het gat in den vloer weer en kwam met den zak naar het bed van den stervende.

— Uitschudden! beval Red Parrot, met zwakke stem.

— Hier op uw bed? vroeg Dr. Claypole verbaasd.

Red Parrot knikte.

De dokter maakte het touw los, waarmede de zak van boven gesloten was en keerde hem om op de vuile deken.

Een kreet van verbazing ontsnapte hem.

Een stroom goudstukken vloeide uit den zak op de gescheurde deken neer.

De oogen van den stervende waren wijd open gesperd.

Zijn hevig sidderende handen begonnen als waanzinnig in het goud te grabbelen.

Hij stiet een krankzinnig lachje uit.

— Haha! schreeuwde hij. Alles mijn goud! Mijn eigen lief goudje!

Dr. Claypole, die toch heel wat gezien had in zijn leven, schrok op dit oogenblik werkelijk van de uitdrukking van duivelsche hebzucht, die over het gelaat van den stervende verspreid was.

Hij legde kalmeerend de hand op het gloeiende voorhoofd van den ongelukkige en vroeg toen op ernstigen toon:

— Is al dat goud van jou, Red Parrot?

— Alles van mij, dokter! Alles!

De dokter nam een der goudstukken in zijn hand en bekeek ze nauwkeurig.

— Maar dat zijn Fransche goudstukken! riep hij toen verbaasd uit. En niet eens modern, maar uit de vijftiende, of het begin van de zestiende eeuw.

— Wat doet er dat toe, als het goud is! hernam Red Parrot op heeschen toon. Er is hier voor een waarde van zeven duizend pond sterling! Dat zoudt gij niet zeggen is het niet waar? Toch is het zoo! Zie maar: allen gaven, fraaie gouden dukaten! En Fransche ponden, en dubbele dubloenen, alles van het fijnste goud, dokter!

Dr. Claypole had hoofdschuddend toegeluisterd.

Hij nam nu weer plaats en zeide op ernstigen toon:

— Ik wil wel gelooven, Red Parrot, dat al

dat goud je eigendom is! Ik vraag niet naar de herkomst! Maar ik ben zeker, dat je me een en ander omtrent dit goud hebt mede te deelen. Heb ik dat goed geraden?

De stervende zag dr. Claypole even met een onderzoekenden argwanenden blik aan en knikte toen flauwtjes.

Een licht schuim verscheen op zijn lippen.

Zijn oogen verkregen een glazige uitdrukking.

De dokter had deze verandering vol schrik gadeslagen.

Hij begreep maar al te zeer, dat het einde met snelle schreden naderde.

Hij boog zich over Red Parrot heen en zeide op dringenden toon:

— Verzamel je krachten, Red Parrot! Je wilt mij zeker een zeer gewichtig geheim mededeelen! Zeg mij om te beginnen je waren naam!

De stervende draaide met een ruk het gelaat naar den geneesheer om.

Zijn lippen prevelden eenige onverstaanbare woorden.

Het schuim aan de hoeken van zijn mond werd rood gekleurd.

Toen hief hij zich met de grootste moeite op en mompelde:

— Ge wilt mijn naam weten? Gij hebt gelijk

— Red Parrot noemde mij de gansche buurt

— zij hielden mij voor een Engelschman...., maar ik heet....

— Gij heet? vroeg de dokter, terwijl hij zijn oor zoo dicht mogelijk bij den mond van den stervende bracht.

Maar op dit oogenblik liep er een hevige stuiptrekking door het lichaam van den ongelukkige.

Zijn oogen namen een vreeselijke uitdrukking aan.

Hij scheen naar lucht te snakken en rukte aan den doek die om zijn hals was geknoopt.

Toen richtte hij het geheele bovenlichaam, als werd het door een onzichtbare veer bewogen, plotseling stijf overeind — en toen zakte het met een doffen slag weer in het kussen terug.... Red Parrot was dood!

De dokter stond op.

Hij legde even het oor op de borst van Red Parrot en drukte hem toen voorzichtig de oogen toe.

Daarop begon hij haastig de goudstukken weer in den zak te doen, dien hij zorgvuldig dichtbond.

Hij bergde den zak onder zijn jas, zette zijn hoed op, wierp nog een blik in het armzalig vertrek, schudde nadenkend het hoofd en daalde de trap af.

Voor het huis stond een klein dokterskoetsje te wachten.

Dr. Claypole stapte in en liet zich regelrecht naar het hoofdgebouw van Scotland Yard rijden.

Daar deponeerde hij den zak met goud en legde hij eene verklaring af van hetgeen hem in het ellendige kamertje van Red Parrot was wedervaren.

Dienzelfden avond stond er een advertentie van den volgenden inhoud in alle groote bladen van Engeland en het vasteland van Europa:

Opsporing verzocht.

Hij of zij, die eenige inlichtingen kan verschaffen omtrent een man van omstreeks vijf en vijftig jaar, laatstelijk gewoond hebbende op den hoek van de Highstreet en de Sunstreet te Londen, waar hij alleen bekend was onder den bijnaam Red Parrot, wordt dringend uitgenoodigd, hiervan ten spoedigste aangifte te doen op het hoofdbureau van Scotland-Yard te Londen. Gezegde Red Parrot is plotseling overleden met achterlating van zeventuizend pond sterling in gouden Fransche munten uit het midden der zeventiende eeuw.

Op een andere plaats van de grootste volksbladen van Londen stond het volgende bericht te lezen:

„De zonderling van East-End, die op zoo noodlottige wijze om het leven is gekomen, schijnt noch hier te lande, noch in den vreemde, bloedverwanten te bezitten. Het stoffelijk overschot van den ongelukkige bevindt zich thans in het lijkenhuis van het Victoria-gasthuis en zal overmorgen ter aarde worden besteld. Tot dien tijd zullen degenen, die inlichtingen omtrent Red Parrot meenen te kunnen geven in de gelegenheid worden gesteld het lijk in oogenschouw te nemen. De zeventuizend pond sterling zijn tijdelijk op het hoofdbureau van Scotland Yard in bewaring gegeven. Indien zich binnen den wettelijk vastgestelden tijd geen rechthebbers komen aanmelden, dan vervalt dit bedrag aan den Staat. De wijze waarop Red Parrot in het bezit is geraakt van dezen schat zal wel altijd een raadsel blijven. Degenen echter die nog aan zijn verstandelijke vermogens hebben getwijfeld kunnen nu wel weten, wat zij van den ongelukkige moeten denken! Een man, die zulk een kapitaal aan goud bezat en desniettemin als een paria leefde, beschikte waarlijk niet over een gezond stel hersens. Indien zich in deze zaak nog nadere bijzonderheden mochten voordoen, zullen wij niet nalaten onze lezers daarvan op de hoogte te stellen.”

HOOFDSTUK III.

NIEUWE HUURDERS.

Op den avond van denzelfden dag belde een man van omstreeks zestigjarigen leeftijd, met een tamelijk hoogen rug en lange grijze haren, aan de woning van den eigenaar van het huis in East-End aan waar Red Parrot zoo noodlottig om het leven was gekomen.

Die eigenaar was tevens kroeghouder en woonde niet ver van zijn bezitting af, namelijk in de Sunstreet, tamelijk dicht bij de Theems.

Een tamelijk smerige vrouw opende de deur, nam den bezoeker argwanend op en vroeg wat hij verlangde.

— Ik wensch den eigenaar van het huis in de Sunstreet te spreken! antwoordde de man.

— Zoudt gij misschien de kamers van Red Parrot willen huren? vroeg de vrouw blijde.

— Als ze mij bevallen, ja!

— Kom dan maar mede!

De vrouw bracht den bezoeker, die niet zonder moeite de steile trap opstroomde, naar een klein insteekkamertje, dat achter de gelagkamer was gelegen, en dat als een soort kantoor was ingericht.

Daar zat, verdiept in de lezing van een vettig kasboek, een buitengewoon zwaarlijvig man, met een volmaakt kalen schedel.

Hij keek op bij het binnenkomen van de huishoudster en vroeg knorrig:

— Wat is er, Sally?

— Wat er is? Daar is een man, die het hok van Red Parrot wil huren! antwoordde de vrouw.

De huiseigenaar wierp haar een woedenden blik toe.

— Een hok? herhaalde hij. Menig Londenaar zou vinger en duim aflikken naar zulke kamers! Ga maar — ik zal het zelf wel met dezen heer afmaken!

De huiseigenaar nam den bezoeker eens goed op en vroeg toen:

— Gij wilt de bovenste kamers van het huis op den hoek van de Highstreet huren?

— Ja — als ze niet te duur zijn.

— Wat is je ambacht?

— Ik ben kleermaker!

— Ben je alleen?

— Neen, ik woon sedert jaren met een verre nicht, een oude vrouw, die het huishouden voor mij waarneemt!

— Kan ik naar je laten informeren?

— Waar ge maar wilt!

— In wiens huis heb je het laatst gewoond?

— In een huis van Lord William Aberdeen! antwoordde de kleermaker niet zonder trots.

— Zou ik hem om inlichtingen kunnen vragen?

— Dat moogt ge gerust doen!

— Hoe wist ge dat de woning leeg stond?

— Maar het heeft toch in alle kranten gestaan dat Red Parrot gestorven is en waar hij woonde.

— Waarom ben je uit je laatste woning vertrokken?

— Omdat het mij te duur werd! bromde de kleermaker. De tijden zijn slecht en ik kan niet zooveel meer voor mijn huisheer uitgeven.

Die uitlegging scheen den huisheer te voldoen.

Blijkbaar was hij maar al te verheugd, dat hij de krotwoning zoo spoedig weer had kunnen verhuren.

Hij nam den kleermaker nog eens aandachtig op en bromde toen goedkeurend in zich zelf.

— Je naam? vroeg hij toen.

— Boris Sandroff! antwoordde de kleermaker.

— Ben je een Rus? vroeg de huis-eigenaar.

— Om u te dienen!

— Welnu Sandroff — wij zullen het eens worden. De huur bedraagt 3 shilling per week en je moet een maand vooruit betalen.

De kleermaker krabde zich achter het oor en scheen zich te bedenken.

Toen zeide hij aarzelend:

— Als het niet anders kan! Maar kan ik dan morgen reeds in de woning trekken? Want morgen moet ik mijn tegenwoordige kamers verlaten.

— Daar heb ik niets tegen! hernam de huiseigenaar, terwijl hij een huur-contract uit de lade van zijn schrijftafel nam en begon in te vullen.

Eenige minuten later stond de kleermaker met het contract in zijn binnenzak weer op straat.

De oude man keek om zich heen als zocht hij iemand.

Toen kwam er in de verte een oude vrouw aansloffen met groengrijs haar, een grooten omslagdoek om de magere schouders en een geweldigen hoornen bril op den neus.

Zoodra zij in het bereik van zijn stem was riep de kleermaker haar verheugd toe:

— Wij zijn gelukkig al geborgen, Nancy!

— Heb je de woning, neef? vroeg het oude mensch. Zooveel te beter, want ik vreesde reeds, dat we morgen op de steenen zouden moeten slapen.

De kleermaker haalde het contract uit zijn zak, liet het aan de oude vrouw zien, daarop verdwenen zij beiden in het gewoel van de Sunstreet.

Den volgenden morgen reeds om vijf uur hield een oude handkar, beladen met eenige meubelen, die er met dikke touwen op waren

vastgebonden, stil voor de deur van het huis op den hoek van de Highstreet en de Sunstreet.

De kleermaker en nicht Nancy sloften er achter aan.

Een kruier begon zoo snel hij kon het armoedige boeltje af te laden en in de woning te dragen: een wrakke tafel, een paar stoelen, een oude linnenkast, een klein wandkastje, een zak met beddengoed en een andere met kleeën, een paar petroleumstellen, en ten slotte een kleermakersnaaimachine en strijkplank en andere benodigdheden.

Binnen een uur waren al deze dingen naar de kamers van Red Parrot gedragen, nadat deze van te voren door den eigenaar waren leeggehaald.

De oude Nancy had al dien tijd een wakend oogje op de verhuizing gehouden en het was al te duidelijk te zien, dat zij metterdaad het hoofd van het gezin was.

De oude kleermaker was dadelijk naar boven gegaan en keek nu uit het raam toe.

De kruier werd betaald en weggezonden.

Dadelijk begon Nancy de weinige meubelen te rangschikken.

Boris Sandroff keek zwijgend en met een vagen glimlach op zijn gelaat toe en ging toen naar de deur.

Hij stond daarvoor stil, opende en sloot haar en begon toen aan een eenigszins zonderlingen arbeid, zonderling tenminste wanneer men den aard van deze buurt en zijn eigen nederig beroep in aanmerking nam.

Hij haalde namelijk een paar zware knippen van deugdelijk metaal uit zijn zak en begon deze met zorg op de deur te bevestigen, met een vlugheid en een behendigheid, die men van zulk een ouden man stellig niet verwacht zou hebben.

Binnen tien minuten waren de beide knippen stevig bevestigd.

Boris Sandroff schoof ze voor de deur en bekeek toen zijn werk met voldoening.

De tweede handeling van den ouden kleermaker mocht eveneens tamelijk zonderling genoemd worden. Hij haalde namelijk een kleinen zwarten doek uit zijn zak en hing dien over den deursleutel, zoodat het deurslot bedekt was.

De meubelen stonden nu allen op hun plaats.

Toen keek nicht Nancy den ouden kleermaker vroolijk aan, bracht de hand naar het hoofd, zette een uitstekend vervaardigde pruik af — en vertoonde nu het glanzende blonde haar van Charles Brand, den onafscheidelijken vriend van Lord Edward Lister.

De kleermaker volgde zijn voorbeeld, lichtte de pruik met vulgrijs haar van het hoofd, strekte zijn krachtig lichaam en vertoonde nu de gedaante van den Grooten Onbekende, van John Raffles in hoogst eigen persoon.

De beide mannen keken elkander even glimlachend aan, namen toen aan de tafel plaats, waarop de zoogenaamde huishoudster een stevig ontbijt had gereed gezet!

— Tot dusverre loopen de zaken als op rolletjes, beste Edward! riep de jonge man uit.

— Inderdaad — wij hebben niet te klagen! bevestigde Raffles, terwijl hij met smaak in het geroosterde brood beet.

— Nu is het alleen maar te hopen, dat al deze moeite niet tevergeefs is geweest en dat wij hier inderdaad vinden wat jij hoopt.

— Wat ik niet alleen hoop, maar ook verwacht! vulde Raffles den zin aan.

— Maar je hebt mij nog niet gezegd, waarom je het eigenlijk verwacht, beste Edward!

— Dat zal ik je zeggen! In die korte berichtjes, welke wij in de bladen gevonden hebben en in de beschrijving van Red Parrot, die ik gisteren in deze wijk heb hooren geven, hebben mij verschillende dingen getroffen. Ten eerste is de man blijkbaar een vreemdeling geweest. Ten tweede brengt de aard van den schat, die bij hem gevonden is, mij op het denkbeeld, dat hij afkomstig moet zijn uit Frankrijk. In ieder geval is het natuurlijk onmogelijk, dat die man de goudstukken ergens gekocht heeft!

— Hij kan ze wel gevonden hebben! kwam Charles nu.

— Wie betwist dat? Dat is integendeel zeer goed mogelijk — in ieder geval waarmede wij overeenstemmen. Hij kan bijvoorbeeld wel de aanwijzing van dien schat gevonden hebben.

— Maar wat denk je hier dan eigenlijk nog te vinden nu alles is weggehaald?

— Wel, de aanwijzing waarvan ik zooeven sprak! Het is een eigenaardigheid van schatgravers, dat zij zich nooit ontdoen van de documenten, die hen in staat hebben gesteld zich te verrijken. Dat zij die documenten niet laten slingeren ligt nog al voor de hand, dunkt mij! Integendeel, die heeren hebben de gewoonte dergelijke papieren zeer zorgvuldig te verbergen.

— Je denkt dus een geheim document hier te vinden? riep Charles uit.

— Dat denk ik! antwoordde Raffles kalm.

— Veronderstel dat je het vindt! Wat hebben wij daar dan eigenlijk aan? De schat berust immers veilig en wel op Scotland Yard?

Raffles deed een nieuwen stevigen hap in zijn geroosterd brood, vóór hij kalm antwoordde:

— Ik denk, dat die zeven duizend pond sterling aan gouden munten maar een zeer gering deel van den oorspronkelijken schat vormen!

— Waarom dan? riep Charles verbaasd uit.

— Dat zal ik je zeggen. De man, die dit geld begraven heeft, moet buitengewoon rijk zijn geweest! De dubbele gouden dubloenen, althans die in Frankrijk in gebruik waren, dateeren uit het begin van de 17de eeuw, evenals de gouden pistolen. En degeen, die dergelijke stukken bezat, behoorde meestal tot den hoogsten stand. Ten slotte komt het mij vreemd voor, dat men zich de moeite zou geven een dergelijk, betrekkelijk gering bedrag aan de aarde toe te vertrouwen.

— Maar dat alles berust toch niet op iets stelligs! merkte Charles Brand op.

— Ongetwijfeld! En juist omdat ik zekerheid wilde hebben, verzon ik deze verhuizing. Zij baart ons feitelijk weinig last en wie weet, welke resultaten zij oplevert.

Even zwegen de beide mannen en toen vroeg Charles opnieuw:

— Waar zou Red Parrot met zijn schat vandaan zijn gekomen?

— Ik weet het niet juist, maar ik heb een vaag vermoeden! antwoordde Raffles. Zooals ik je zeide, heb ik hier in de buurt gisteren in mijn vermomming als kleermaker eens goed naar den zonderling geïnformeerd. Weet je wat de burens vertelden?

— Laat eens hooren!

— Dat hij soms een uur lang achter elkaar heel oude, Bretonsche liedjes neuriede.

Charles keek verbaasd op.

— Maar mijn hemel, riep hij uit. Hoe kan nu een Londenaar, en nog wel een bewoner van East End, weten, van welken aard de liedjes zijn, die een vreemdeling neuriet?

Raffles glimlachte.

— Ik geef je gewonnen, dat dat van een East End-bewoner ook niet te verwachten is! zeide hij. De man en de vrouw, die het gehoord hebben, zijn echter volbloed Franschen en komen toevallig uit Bretagne. Je ziet dus, dat het volstrekt niet verwonderlijk is!

— Dan is het wat anders! riep Charles lachend uit. En wat bewijst dat volgens jou?

— Niet veel, maar toch in ieder geval dat de gekrenkte hersenen van den zonderling zich zeer druk bezig hielden met iets dat in Bretagne moet zijn voorgevallen! Ik zou mij anders niet goed kunnen begrijpen, waarom hij juist zoo vaak oude volkswijsjes uit dat Fransche departement zong in plaats van bijvoorbeeld uit Normandië of Bourgonje of de Pyreneeën of een andere streek van Frankrijk.

— Inderdaad voor die redeneering is wel iets te zeggen! riep Charles peinzend uit. Heb je nog meer ontdekt?

— Ontdekt niet zoo zeer, maar ik meen toch wel een ander aanknoopingspunt te hebben gevonden waaruit een en ander valt af te leiden! Je moet namelijk weten, dat onze vriend Red Parrot de zonderlinge gewoonte had, op straat steeds rond te loopen met spierwitte en blijkbaar nog al dure glacé handschoenen aan, terwijl hij voor het overige als een landlooper gekleed was.

— Dat is heel vreemd! riep Charles uit.

— Nietwaar? Ik ben er zeker van, dat hier iets achter zit! Een gek is zoo krankzinnig niet of alles wat hij verricht heeft een zekere beweegreden, al is hij zichzelf daarvan zoo goed als nooit bewust!

— Je wilt dus zeggen?

— Ik wil zeggen, dat het mij volstrekt niet zou verwonderen als de zonderling jaren gele-

den, toen hij nog helder van geest was, zeer vaak wit glacé handschoenen heeft gedragen. Wel, beste Charles, zou je mij eens eenige categorieën van menschen willen opnoemen, van wie dat gezegd kan worden?

De jonge man dacht even na en noemde toen op:

— Officieren, ceremoniemeesters voor een bal, hofmeesters....

Hier bleef de jonge man steken.

— Valt je niets meer in? vroeg Raffles glimlachend. Ik geloof ook niet dat er veel meer op te noemen zou zijn. Wat nu de officieren betreft — die dragen tegenwoordig zoo goed als geen witte handschoenen meer, omdat zij duur zijn en zeer spoedig vuil worden. Ceremoniemeesters op een bal zijn zeer schaarsch, trekken hun handschoenen aanstonds uit en trouwens kon Red Parrot overal op gelijken, maar zeker niet op een voormaligen dansmeester, daarentegen legt een hofmeester op een kasteel, en vooral in Frankrijk, zijn witte handschoenen als het ware nooit af.

Charles keek den Grooten Onbekende met open mond aan.

— Je hebt waarachtig gelijk! mompelde hij.

— En zie je nu reeds enig verband? vroeg Raffles glimlachend.

— Wel zeker! riep Charles opgewonden uit. Een oud kasteel — een begraven schat! De hofmeester vindt den schat, vlucht er mee naar Engeland! Daar wordt hij krankzinnig en vergeet zijn goud!

Raffles had zachtjes hoofdschuddend geluisterd.

— Ik geloof niet, dat de zaak zich zoo eenvoudig heeft toegedragen als jij haar daar vertelt! zeide hij. Je verklaart mij bijvoorbeeld in het geheel niet, hoe het komt, dat de vinder van den schat zoo eensklaps krankzinnig is geworden.

Charles keek vóór zich op zijn bord.

— Ja, ik liep wel wat al te hard van stal! bekende hij.

— Ik hoop, dat het document, als wij het vinden, ons wel nadere opheldering zal schenken! zeide Raffles. En om het te vinden moeten wij beginnen met er naar te zoeken!

— En als wij het gevonden hebben? vroeg Charles met gespannen aandacht.

— Wel, dan zullen wij de rest — als die er tenminste is — eenvoudig gaan halen! antwoordde Raffles bedaard. Maar nogmaals, ik geloof niet, dat de zaak zoo eenvoudig in haar werk zal gaan.

De beide vrienden hadden nu hun ontbijt geëindigd en Charles begon als een rasechte huishoudster onder het fonteintje in het kleine waschkloos naast het slaapkamertje de borden te reinigen.

Raffles had intusschen op een stoel midden in het woonvertrek plaats genomen en nam de omgeving eens op zijn gemak op.

— Er zijn twee mogelijkheden! bromde hij in zich zelf: Red Parrot heeft het document in een meubelstuk verstopt, of wel in eenig deel van het huis zelf. In het eerste geval zouden wij er leelijk aan toe zijn, want de huisheer heeft het armoedige boeltje van onzen vriend reeds laten weghalen.

Hij drukte peinzend de kin in zijn hand en vervolgde:

— Dat zou ons werk niet weinig bemoeilijken. Ik meen gelezen te hebben, dat de dokter den zak met goud uit een vak in den vloer van het slaapvertrek haalde. Dat zullen wij dus maar eerst eens onderzoeken.

Raffles stond op en begaf zich naar de slaapkamer.

Zijn scherp oog had onmiddellijk de niet goed gesloten planken in den hoek gevonden.

Hij maakte ze los en verlichtte het gat met zijn elektrische zaklantaarn, die een zeer helder schijnsel verspreidde.

Maar hoe ver hij ook met den arm reikte, en alle hoekjes en gaatjes in de geheime bergplaats belichtte, hij kon niets ontdekken.

Raffles doofde zijn lantaarn en dekte het gat weer met de twee planken toe.

Juist kwam Charles weer binnen.

— Al aan den gang? riep hij vrolijk uit.

— Ja! Je weet wel, dat ik niet van stilzitten houd! Als ik eenmaal iets onderneem, dan wil ik het ook tot een goed einde brengen.

— Heb je de geheime bergplaats al doorzocht?

— Daar ben ik juist mee klaar! Er was niets in te vinden.

— Maar Red Parrot kon het wel eens in een van de meubelen hebben verstopt! riep Charles uit.

— Die mogelijkheid heb ik ook al overwogen! zeide Raffles.

— Dan zouden wij ons plan moeten opgeven!

— Dat kan ik niet inzien! hernam Raffles bedaard. Een plan opgeven doe ik uit beginsel nooit. Het zou ons alleen maar wat langer ophouden — ziedaar alles.

Charles zweeg.

Hij wist uit ondervinding, dat zijn vriend volstrekt niet opsneed, maar eenvoudig de waarheid zeide.

De beide mannen stonden nu naast elkaar en lieten hun blikken door het armzalige vertrekje dwalen.

In een van de hoeken stond nog steeds het houten ledikant, waarin Red Parrot den laatsten adem had uitgeblazen.

— Zonderling, dat de huisheer dit meubel ook maar niet heeft medegenomen! bromde Raffles.

— Misschien vond hij het de moeite niet waard! zei Charles, die naar het bed toetrad en er aan schudde.

Daarbij slaakte hij een lichten kreet van verbazing.

— Wat is er? vroeg Raffles.

— Wat er is? Wel, het bed is aan den vloer bevestigd!

— Waarlijk? riep Raffles levendig uit. Wel, dat zal wel een reden hebben!

Hij kwam snel naderbij en trachtte op zijn beurt het bed van zijn plaats te bewegen.

Het meubel zat echter stevig aan den vloer bevestigd.

Toen Raffles zich bukte, zag hij, dat de vier pooten met dikke, lange spijkers aan de planken van den vloer waren vastgemaakt.

— Ei, ei! bromde hij. Dat bed mocht dus tot geen prijs bewogen worden! Nu, voor een gek is het nog al goed bedacht. Wij zullen eens zien wat het is!

De Groote Onbekende knielde op den vloer vóór het houten bed neer en begon het met de grootste zorgvuldigheid te onderzoeken.

De matras was alles van het armoedige beddengoed dat nog aanwezig was.

— Snij die maar eens open, beste Charles, hervatte Raffles. Men kan nooit weten — of schoon ik niet geloof, dat we het document daarin zullen vinden.

Terwijl Charles in een anderen hoek van het vertrek zorgvuldig de matras begon los te torren, zette Raffles zijn onderzoek voort.

Een voor een nam hij de beddeplanken uit het bed en bekeek ze nauwkeurig.

Er was echter volstrekt niets bijzonders aan te zien.

Toen trachtte hij de zijplanken uit te spijlen te nemen, hetgeen hem echter niet gelukte.

Een nader onderzoek wees uit, dat deze zijplanken, zoowel als de voor- en achterplank, waarschijnlijk door Red Parrot zelf stevig waren vastgespijkerd en niet uit de spijlen konden worden gelicht.

— Hebben wij een zaag bij ons? vroeg Raffles.

— In die tasch daarginds! antwoordde Charles, die slechts even van zijn werk opkeek.

Raffles ging naar de aangewezen plek en keerde terug met een korte, maar sterke zaag, die hij zonder aarzeling in een van de zijplanken zette, zoo dicht mogelijk bij een der pooten.

Spoedig knarste de zaag door het hout.

— Zou dat geen argwaan baren? riep Charles eenigszins ongerust.

— Laat het argwaan baren! merkte Raffles bedaard op. De burens zullen echter wel denken, dat ik hout zaag om er ons potje op te koken.

Spoedig was de zijplank doorgezaagd en losgemaakt.

Daarop werd de plank aan het voeteneinde van het bed onderhanden genomen.

Nu stond een der spijlen van het bed geheel los, alleen vastgehouden door de zware spijkers in den vloer.

Raffles ging weer naar de tasch en kwam terug met een sterken koevoet, met behulp waarvan hij den poot van het bed niet zonder eenige moeite losmaakte.

Charles, die de geheele matras zonder resultaat doorzocht had, keek opmerkzaam toe.

— Je hebt niets gevonden? vroeg Raffles.

— Niet het minste! Denk je soms iets in dien poot te vinden?

— Inderdaad, dat denk ik! antwoordde Raffles bedaard.

Juist viel de poot op den vloer.

Raffles nam het zware stuk hout op en begon het met de grootste aandacht te onderzoeken.

Hij had nu de geheele instrumententasch gehaald, boorde hier en daar een gat, zaagde het op een ander punt half door en wierp den poot eindelijk met een ongeduldig gebaar in een hoek.

Weer nam hij de zaag ter hand en spoedig had de tweede poot het lot van zijn metgezel gedeeld.

Raffles nam het stuk hout in de hand, en keerde het om.

Een kreet van zegepraal ontsnapte hem.

— Heb je iets ontdekt? riep Charles verheugd uit.

— Zie maar eens hier! antwoordde Raffles,

terwijl hij naar het ondereinde van den zwaren poot wees, waar cirkelvormig een fijne groef te zien was.

— Wat is dat? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Vraag je dat nog? Dat is een soort stop of deksel, waarmee de holte in dezen poot is afgesloten.

Raffles nam een hamer ter hand en klopte er mede op den poot.

— Hoor je wel, dat het hout hol klinkt? vroeg hij toen.

— Duidelijk! antwoordde de jonge man.

Raffles legde den poot op tafel en begon met de grootste behoedzaamheid een ringvormige gleuf in het hout te zagen.

Telkens probeerde hij met den hamer of het afgezaagde gedeelte nog niet wilde loslaten.

Eindelijk, na een laatsten sterkeren slag viel het uiteinde van den poot op den vloer.

De poot van het bed bleek hol te zijn.

En uit deze holte stak het uiteinde van een vergeelde en verschrompelde rol perkament.

HOOFDSTUK IV.

HET GEHEIME DOCUMENT.

Behoedzaam schoof Raffles de perkamenten rol uit de cpening.

Eindelijk had hij het papier in de hand.

Het werd in zijn ronden vorm gehouden door twee touwtjes, die erom heen waren gewikkeld.

Raffles verwijderde de touwtjes en ontrolde het document.

Daar het papier door den ouderdom zeer stijf was geworden, strekte hij het met behulp van eenige punaises op het tafelblad uit.

Vervolgens schoven de beide mannen de tafel zoo dicht mogelijk bij het raam!

En nu stonden zij zwijgend naast elkaar en staarden op het papier, dat voor hen lag uitgestrekt.

Het bevatte een tamelijk onbeholpen geteekenden plattegrond, waarbij in de Fransche taal hier en daar aantekeningen waren geplaatst.

Op het eerste gezicht had Raffles gezien, dat het de plattegrond was van een zeer groot kasteel, blijkens de bouworde dateerend uit de dertiende of veertiende eeuw.

Op één punt blijkbaar bij een muur behoorende, was een rood kruisje geplaatst.

En daarbij stond in het Fransch: „Hier is het”!

Onder de ruwe schetsteekening was eveneens in het Fransch het volgende geschreven:

De beide ondergeteekenden, Jean Louis Malherbe en Jules Anatole Picasseau, beloven elkander eerlijk den schat gelijkelijk te zullen deelen, dien zij denken te vinden onder den muur van het oude slot St. Malo, toebehooren-

de aan Graaf Roger de Belleville en waarvan de aanwezigheid door eerste ondergeteekende is ontdekt. Zij verklaren hierbij plechtig, dat zij met geen woord over deze zaak tegen derden zullen reppen.

Gedaan te St. Malo op 9 Mei van het jaar 1902.

Daaronder stonden twee handteekeningen, die van Malherbe met een vrij goede hand geschreven, die van Picasseau blijkbaar afkomstig van een ongeletterd man.

Raffles nam het papier op en bekeek het nauwkeurig.

— Van dit document zijn twee afschriften gemaakt, waarvan de beide schatgravers er blijkbaar ieder één hadden, zeker om zich wederzijds te dekken.

— Maar beste Edward — ik vind die aanwijzing nog al zeer vaag! riep Charles uit. Wat hebben wij nu in 's hemelsnaam aan dat kruisje bij die lijn, die zeker een muur moet voorstellen.

— Je hebt gelijk, beste jongen! bromde Raffles. Zonder een nadere aanwijzing hebben wij aan dit stuk niet heel veel. Alles wat wij weten, is de naam van het slot! Dit stuk is vervaardigd door mannen, die toen nog de plek van den schat versch in hun geheugen hadden en meenden, dat dit wel voldoende zou zijn om hem terug te vinden. Of zou....?

Raffles voleindigde den zin niet, maar ging weer terug naar het slaaphok en begon zonder een woord te spreken de twee overige pooten van het bed af te zagen.

Spoedig had hij dien arbeid voltooid.

Hij keerde één voor één de pooten om en Charles hoorde hem tevreden brommen.

Opnieuw legde Raffles één van de afgezaagde pooten op de tafel en had spoedig het onderinde losgemaakt, waar door ook nu de holte in den poot zichtbaar werd, waaruit de Groote Onbekende met groote omzichtigheid een tweede papier te voorschijn haalde.

Met het document in de hand kwam hij naar het raam terug.

Hij keek Charles met een zonderlingen glimlach aan en zeide:

— Ik geloof, dat dit de hoofdzaak is!

— Wat heb je daar dan?

— Den plattegrond van het kasteel, zooals die geteekend is door den oorspronkelijken eigenaar, toen hij zijn schatten begroef bij een der muren die zijn slot omgaven.

— Maar waarom deed hij dat, beste Edward? riep Charles nieuwsgierig uit.

Alvorens te antwoorden, wierp Raffles een blik op het document, dat hij met groote zorgvuldigheid ontrold had.

— Het stuk dateert van het jaar 1360. Ik acht het dus waarschijnlijk, dat de opsteller gevluht is om zich te onttrekken aan de woede van zijn landelijke bevolking in zijn streek. Ben je nog al thuis in de geschiedenis van Frankrijk? voegde Raffles er glimlachend aan toe.

— Ik weet ervan, wat ieder beschaafd man er van weet — meer niet — antwoordde Charles.

— Je hebt zeker wel eens van de Jacquerie gehoord?

— Zeker! antwoordde Charles haastig. Als ik mij niet vergis, was dat de opstand van de boerenbevolking in Frankrijk tegen de edellieden!

— Juist! Die ongelukkigen werden omstreeks de helft van de veertiende eeuw evenzeer uitgezogen als de arbeiders en de boeren in dat zelfde land eenige eeuwen later, hetgeen de oorzaak was van de vreeselijke gebeurtenissen, waarvan Lodewijk de Vijftiende als eerste slachtoffer viel!

— Dus dat stuk dateert van dien tijd? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Ja! Men behoeft er niet aan te twifelen, dat het is opgesteld door een vreemdeling, die met zijn geheele gezin de vlucht moest nemen voor de opstandige boerenbevolking, die onder aanvoering van Etienne Marcel de kasteelen in brand staken, na ze te hebben geplunderd en de bewoners daarvan op de gruwelijkste wijze ter dood brachten. En nu is het wel merkwaardig, dat juist ten noorden van Parijs deze vreeselijke opstand den grootsten omvang heeft gekregen.

Raffles zweeg even en wierp weer een blik op het ontvouwde document.

Hij tikte zachtjes met den wijsvinger op het oude, dikke perkament, dat geheel vergeeld, maar nog geheel gaaf was, en vervolgde:

— Zie eens, hoe onze veel gesmade voor-

ouders het verstonden iets goeds te maken! Hun kasteelen staan nog thans overeind, hun meubelen hebben de eeuwen getrotseerd en hun perkament is nu nog na ruim zes eeuwen, even stevig als toen het den papiermolen verliet.

— Maar ik wist niet eens, dat de menschen toen al schrijven konden! riep Charles uit.

— Nu, het is waar dat de schrijfkunst toen nog zeer sporadisch beoefend werd en hoofdzakelijk werd uitgeoefend door monniken. Echter is het evenzeer waar, dat sommige edellieden uit louter liefhebberij, zooals wij thans fotografeeren, de edele schrijfkunst beoefenden.

— Maar is de inkt niet geheel verbleekt? vroeg Charles.

— Zonder twijfel is hij niet meer zoo diep zwart als toen hij uit de ganzeveder van den schrijver vloeide, maar niettemin is hij nog zeer goed leesbaar.

— Mag ik het eens zien? vroeg Charles, terwijl hij de hand naar het papier uitstreckte.

— Ken je dan Latijn?

— Latijn? herhaalde Charles verbaasd. Is het stuk in Latijn gesteld?

— Ja, beste kerel — zooals bijna alle schriftstukken uit dien tijd. Hier en daar echter staan er oud-Fransche woorden in. De schrijver had het blijkbaar nog niet ver genoeg gebracht in zijn kennis van de taal van Homerus.

— Kun je het ontcijferen?

— Tamelijk goed!

Raffles trad op de tafel toe en prikte ook dit document aan de vier hoeken met punaises op het blad vast.

Toen nam hij een blaadje papier uit zijn opschrijfboekje en een potlood, dacht even na en begon langzaam te schrijven.

Ongeveer tien minuten verliepen, zonder dat er een woord gewisseld werd.

Toen stond Raffles op en stak Charles het papier toe.

— Lees maar eens! zeide hij.

Charles las het volgende:

„Als de zon in de maand Mei haar loopbaan voor de helft heeft afgelegd, raakt het einde van de schaduw van den vierden eik, te rekenen van de kleine ophaalbrug en aan de rechterhand van dengeen die het slot verlaat, een nis van den muur, die het slot aande zuidzijde omringt. Op tien Fransche ellen van deze nis springt de slotwal plotseling in. Op deze plek heb ik, in den jare 1358 onzes Heeren mijn geheele vermogen in goudstukken begraven, vluchtend voor de bloeddorst en de brandfakkels der opstandige boeren. Tien voet groef ik in den muur en daarop bereikte ik....

Charles hield op en keek Raffles verbaasd aan.

— De zin is niet af! riep hij uit.

— Daar kan ik tot mijn spijt niets aan doen,

beste jongen! antwoordde Raffles. Het document gaat namelijk niet verder!

— Is dat dan onleesbaar geworden?

— Ja, tot mijn spijt! Zie maar — er bevindt zich onderaan een groote, roestbruine vlek, waardoor alle woorden onleesbaar zijn geworden.

— Maar zouden wij die vlek niet kunnen verwijderen?

— Dat geloof ik haast niet — het is bloed! antwoordde Raffles kalm.

— Zou je dat denken? vroeg Charles op zachten toon.

— Ik ben er zeker van! Alleen bloed laat na zulk een langen tijd deze bijna onuitwisbare vlekken na. Indien ik haar zou trachten te verwijderen zou ik tevens alle letterteekens mee uitwisschen.

— Dat is erg jammer! merkte Charles op. Want nu komen wij niet veel verder!

— Toch wel! hernam Raffles. Ik heb aan deze aanwijzing meer dan genoeg. De rest zullen wij zelf wel vinden.

— Je blijft dus bij je plan?

— Nu meer dan ooit! Het lijkt mij een zeer belangwekkende geschiedenis en alles wat interessant is trekt mij aan! Je ziet nu ook wel, dat ik gelijk had toen ik zeide dat onze vriend Red Parrot, anders gezegd Jan Louis Malherbe en zijn helper Jules Picasseau, slechts een gedeelte van den beschreven schat hebben weten te vinden. Ik moet er echter aan toevoegen, dat ik niet zeker weet, of zij beiden dat werk wel hebben opgeknapt!

— Waarom denk je dat? vroeg Charles.

— Omdat ik deze beide documenten juist hier in de woning van Red Parrot vind!

— Maar zouden de erfgenamen van de Kasteelbewoners niet reeds lang zijn teruggekeerd en bezit van den schat hebben genomen?

— Het eerste is misschien waar — maar aan het tweede twijfel ik sterk! Want om de juiste plek van den schat te vinden moet men dit document bezitten.

— Maar hoe zou het dan in handen van Malherbe zijn gekomen?

— Dat is meer dan ik je op het oogenblik kan zeggen! Ik vermoed echter, dat hij hofmeester en misschien tevens een soort bibliothecaris op het slot St. Malo is geweest, en dat hij al snuffelende in oude archieven, dit document heeft ontdekt.

— Maar zou iemand van de vroege leden van het geslacht het stuk in handen hebben gehad?

— Dat ontken ik volstrekt niet! Je moet echter niet vergeten, dat de kennis van het Latijn zeer spoedig verminderde en dat de Ridderstand zich weinig daarmee bezig hield. Tenslotte bleef de kennis van die taal slechts

voorbehouden aan de studeerende jongelingschap.

— Nu heb ik nog een opmerking! zeide Charles.

— Laat eens hooren!

— Waarom is de Graaf van Belleville, die den schat begroef, hem niet zelf terug komen halen?

Raffles dacht even na voor hij antwoordde:

— Ik denk haast dat hij van St. Malo is overgestoken naar Engeland, ofschoon je wel zult weten, dat Frankrijk juist in die jaren in een zijner talrijke oorlogen met Albion gewikkeld was. Het is dus niet onmogelijk, dat hij daar het leven heert verloren, of op zee is omgekomen, of te vroeg naar Frankrijk is teruggekeerd en daar door zijn eigen boeren vermoord is.

Charles knikte toestemmend en zeide toen:

— Zoo zal het wel gegaan zijn! Het is mij alleen nog niet zeer duidelijk, waarom Red Parrot niet den geheelen schat heeft weggehaald en hoe het komt, dat hij zich hier in een staat van halve wezenloosheid verscholen heeft, terwijl er blijkbaar niets meer van zijn handlanger is vernomen.

— Ook dat raadsel hoop ik op te lossen! zeide Raffles. Wij zullen het weten zoodra wij ter plaatse zijn!

— Wanneer zullen wij vertrekken?

— Zoo spoedig mogelijk! Wij zullen eerst.... Plotseling hield hij op.

De beiden mannen keken elkander vragend aan.

Er was zachtjes op de deur getikt.

Charles ondervroeg zijn vriend met den blik.

Deze maakte snel de documenten los, liet ze in zijn binnenzak glijden en zette zijn pruik weer op, welk voorbeeld aanstonds door Charles werd gevolgd.

Dit had alles slechts eenige seconden geduurd.

Toen tastte Raffles met de hand in den zak naar zijn revolver en riep:

— Wie is daar?

— Dat zult ge wel zien, zoodra gij mij hebt opengedaan! antwoordde een stem aan den anderen kant van de deur.

Weer wisselden de beide vrienden een snellen blik.

Toen verscheen er plotseling een zonderlinge gloed in de oogen van den Grooten Onbekende.

Hij trad snel op de deur toe, nam den zakdoek van het sleutelgat en wierp er een blik door.

Vervolgens schoof hij de beide knippen met een snelle beweging terug en rukte de deur open.

Een man van reusachtigen lichaamsbouw kwam het vertrek binnen.

HOOFDSTUK V.

DE SCHAT OP HET SLOT VAN ST. MALO.

Het slot van de graven van Belleville dateert gedeeltelijk uit het midden van de veertiende eeuw.

Nog stonden de muren, die door den oorspronkelijken bouwmeester waren opgericht, en die op sommige plaatsen meer dan twee, tot bijna drie meter dik waren, over een zeer groote lengte overeind.

Hier en daar waren er nog gedeelten van de borstwering over, die vroeger aan de boogschutters en steenwerpers tot beschutting hadden gediend.

Zoo hecht en stevig had de bouwmeester in het jaar dertien honderd vijftig het slot op den top van een vrij hooge rots gebouwd, dat het weerstand had weten te bieden aan den brand die door de woedende boeren acht jaren later zou worden aangesticht.

Slechts de tand des tijds alleen had het trotse bouwwerk hier en daar in puin doen vallen.

In den loop der eeuwen was er heel wat vernieuwd, maar steeds hadden de elkaar opvolgende graven van Belleville vol eerbied voor het oude, de oorspronkelijke gedeelten laten staan en indien het noodig was, laten restaureeren.

Het nieuwste gedeelte van het slot dateerde van het tweede Keizerrijk, en hoe karakterloos geleeke dit bouwwerk naast de machtige torens der meterdikke muren van het oorspronkelijk kasteel.

Reeds op mijlen in den omtrek konden wandelaars het slot op den top van de rots dicht bij de zee zien liggen.

Vanuit de op het oosten gelegen vensters had men een verrukkelijk uitzicht over de havenstad Malo en haar wonderfraaie baai, die als het ware ingesloten tusschen een ring van zachtglooiende, groenende bergen lag.

Naar het zuiden toe weidde de blik van den geen, die zich op de transen van het oude kasteel plaatste, ver over de diepe baai van St. Malo tot aan de stad Dinan een der meest belangrijke spoorwegpunten van die streek.

Het geheele slot was door een fraai onderhouden park omgeven maar alleen in de buurt van het oudste gedeelte had de huidige eigenaar, Graaf Roger, het park met opzet laten verwilderen, opdat het zooveel mogelijk in overeenstemming zou zijn met de eeuwenoude, schilderachtige puinhoopen, van wat eens het fiere stamslot der Bellevilles was.

Wanneer men den hoofdingang van het eigenlijke kasteel verliet en rechts af sloeg, dan bereikte men langs de ramen van de groote eetzaal, de woonkamer, en de bibliotheek, langs

de serre de stallen, en de vertrekken van het stalpersoneel waardoor vroeger eeuwen geleden, de geharnaste ridders en de schoone edelvrouwen het oude kasteel binnentraden.

Blijkbaar werd dit gedeelte van het slot nog slechts bij wijze van curiositeit in stand gehouden.

Men zag er nimmer een der bewoners van het kasteel, dan in gezelschap van vrienden of vreemde bezoekers, aan wie zij den bouwval vol trots toonden.

De groote toren op den hoek, waar twee muren elkaar ontmoetten, diende tot verblijfplaats aan uilen en zwaluwen.

Binnen de muren groeide welig gras, dat slechts zelden weggemaaid werd.

Des zomers werd dit groote grasveld gebruikt om er de wasch van het dienstpersoneel op te drogen, dat blijkbaar zeer weinig gevoel had voor oudheid en practisch profijt wilde trekken van dit kostelijke ongerepte grasveld.

Graaf Roger de Belleville was in het begin van Mei vijftig jaar geworden.

Hij was toen juist teruggekeerd van een vrij lange buitenlandsche reis, met het doel zijn verjaardag in den schoot zijner vrienden en familieleden te vieren.

Men zeide en misschien terecht, dat Graaf Roger weinig behagen schepte in het verblijf op het kasteel van St. Malo.

Het is zeker, dat men hem er hoogstens een maand, soms twee maanden, van het jaar zag, en wel in den jachttijd.

De overige maanden bracht hij op reis, of wel te Parijs door, waar men elkander in de groote salons wonderen verhaalde van zijn vroolijk leven.

Men zeide, dat hij het geld met volle handen wegsmeet.

Graaf Roger was sedert vele jaren weduwnaar en zijn eenige zoon, een leeghoofdige losbol van omstreeks twintigjarigen leeftijd, die zich zoo goed als nooit op het vaderlijk slot vertoonde, was zijn eenige erfgenaam.

Graaf Roger had dan ook het beheer van zijn bezittingen toevertrouwd aan een rentmeester, terwijl een zijner zusters de zorg voor het huishouden op zich had genomen, bijgestaan door een verre nicht, die er de rol van een moderne asscheipoester vervulde.

Het was op den avond, volgende op den verjaardag van Graaf Roger.

Alle gasten hadden zich reeds ter ruste begeven, daar de meesten reeds den volgenden dag zeer vroeg weder zouden vertrekken.

Gravin Eleonore, de zuster van den ouden

graaf, zat in het woonvertrek verdiept in de lezing van een boek, terwijl aan de andere zijde van de tafel het nichtje, Odette gezeten was, een jong meisje van ongeveer achttien jaar, met een allerliefst gezichtje, donkerblauwe oogen en het prachtigste blonde haar, dat men zich voorstellen kan.

Zij was bezig met een handwerkje, maar wierp van tijd tot tijd een schuwen blik op de prachtige ouderwetsche klok in een hoek van het vertrek, welker getik zich duidelijk liet hooren in de zware stilte, welke het eeuwenoude vertrek vervulde.

Eindelijk stond het jonge meisje op, deed haar handwerkje in een rieten mandje, wierp nogmaals een blik op de klok en zeide toen:

— Is het geen tijd om naar bed te gaan, tante?

De oude vrouw hief langzaam het hoofd van haar boek op.

Haar scherp geteekende, magere trekken werden nu duidelijk door het licht van de kristallen gaskroon beschenen.

— Ga maar, als je slaap hebt! zeide zij kortaf.

Het jonge meisje trad op de oude vrouw toe en drukte haar een vluchtigen kus op het voorhoofd.

Deze scheen nauwelijks aandacht te wijden aan deze liefkoozing en was reeds weder in de lezing van haar boek verdiept.

Onhoorbaar en licht als een vogeltje wipte het jonge meisje de kamer uit.

In de breede met marmeren vloerplaten belegde gang, bleef ze even besluiteloos stilstaan.

Toen liep zij de gang ten einde en opende voorzichtig de zware eikenhouten deur, die op het park uitzag.

Het was hier reeds geheel donker.

Het jonge meisje snelde het park in, volgde gedurende eenigen tijd het groote grindpad en sloeg toen een klein zijpad in, dat naar het oude gedeelte van het slot voerde.

Daar gekomen wierp zij nog een blik achter zich en opende toen de met ijzer beslagen deur van een zeer oud poortje, waarvan de hengsels echter merkwaardig genoeg in het geheel niet piepten, ofschoon zij zeker zoo oud was als het slot zelf en bovendien zwaar verroest.

Het jonge meisje bevond zich nu aan het begin van het groote grasveld, dat zich, zoover het oog reikte, in de duisternis voor haar uitstreckte.

In de schaduw van den zwaren muur sloop zij voort, tot zij een der hoektorens bereikt had.

Daar bleef zij staan.

Zij drukte de hand op het hart en stond daar onbeweeglijk als een standbeeld, tot zij met een plotselinge beweging het blond gelokte hoofdje ophief.

Aan de andere zijde van den muur had de klagende kreet van een nachtuil geklonken.

— Ben jij daar George? vroeg het meisje op gedempten toon.

— Ja, Odette ik ben het! werd er teruggeroepen.

Het volgende oogenblik klonk er een geluid alsof er een ladder over de steenen van den muur schuurde en even later verscheen het hoofd van een jongen man boven den muur.

In dat hoofd schitterden twee vroolijke zwarte oogen.

Als de mond lachte, wat nog al eens gebeurde, dan werd een dubbele rij sneeuw witte tanden zichtbaar.

Een overvloedige rijkdom van dik zwart haar golfde langs zijn wangen tot op zijn schouders.

Hij knikte het meisje vriendelijk toe, klom nog een trede van de ladder hooger en heesch zich toen met gemak boven op den muur.

Op zijn knieën kruipend bereikte hij den anderen kant en vroeg toen op zachten toon:

— Is de ladder op haar plaats?

— Ja, zij ligt tegen den voet van den muur.

— Pas op dan — daar kom ik!

Odette ging een weinig terzijde en met een lichten sprong stond de jongeman naast haar.

Hij greep haar hand en bracht die vol eerbied aan zijn lippen.

Maar Odette wierp een ongerusten blik om zich heen.

— Wij moesten waarlijk onze samenkomsten niet meer houden, lieve George! zeide zij.

— Waarom niet Odette? vroeg de jongeman op verwijtenden toon. Heb je me dan niet meer lief?

— Dat weet je wel beter! antwoordde Odette blozend. Maar als oom het zag!

— Ja, ik weet wel dat ik er dan ongenadig zou afkomen! hernam de jongeman op spottenden toon. Hij kan mij niet goed verdragen. En waarom niet? Omdat ik niet zoo rijk ben als hij en eenvoudig de zoon van een zijner pachters! Alsof dat er iets toe doet wanneer men jong en gezond is!

Het jonge meisje wierp George een vriendelijken blik toe uit haar mooie oogen en legde haar kleine hand op zijn schouders.

— Heb nog wat geduld, beste George! Eens zal oom toch zijn toestemming wel geven!

— Geloof je dat, Odette? Dan ken je hem niet! hernam de jongeman op somberen toon. Hij is keppig en trotsch en al trekt hij zich eigenlijk van je lot niets aan, zoo zal hij toch nooit dulden dat je trouwt met een eenvoudig burgerman. O, als ik maar geld had!

— Wat dan? vroeg het jonge meisje op zachten toon, terwijl zij het hoofdje boog.

— Dan zou ik niemand toestemming vragen, maar je eenvoudig schaken! riep de jongeman op vurigen toon uit.

Het jonge meisje week met een verschrikten blik in haar onschuldige oogen eenige passen achteruit en riep toen:

— Dat zou ons zeker geen geluk aanbrengen, George!

— Maar, waarom niet! hernam de jonge

man. Je wordt hier behandeld als een dienstmeid! Dat wil je toch niet ontkennen.

Het jonge meisje zweeg en een droevige trek verscheen er op haar lief gezicht.

— Je beide ouders zijn reeds vele jaren overleden, tijdens de schipbreuk van de „King George"! ging de jongeman voort. Het is ellendig dat ik het zeggen moet, maar wat doe je hier op het slot anders dan genadebrood eten. Je bent niet van adel, en dat zal Gravin Eleonore je nooit vergeven, evenmin trouwens als Graaf Roger! Ik ken er maar een, die het misschien door de vingers zou zien, dat er geen blauw bloed door je aderen stroomt.

De stem van George had toornig geklonken toen hij die laatste woorden sprak.

Odette hield afwerend de kleine handen naar hem op, als om hem te beletten door te gaan, maar de jongeman vervolgde:

— En die eene is de jonge Graaf Sylvain!

Hij had dreigend de vuist opgeheven en schudde zijn zwarte manen.

— Ik weet het wel, dat hij in den laatsten tijd veel meer op het slot verschijnt dan ooit te voren! riep hij uit! Ik weet het dat hij steeds om je heen draait. Maar laat hij zich voor mijn acht nemen, al ben ik maar de zoon van den pachter zijns vaders, ik laat niet met me spelen — bij God, dat laat ik niet!

De jonge man had deze woorden luider uitgeroepen, dan voor de veiligheid der beide geliefden goed was.

In de verte klonk het openen van een venster in een der kleine huisjes van het stalpersoneel.

Odette vouwde smeekend de kleine handen.

— Wees toch voorzichtig! zeide zij op kalmeerenden toon. Bedenk toch eens — als men mij hier aantrof. Ik zou het van schaamte besterven!

De jonge man zweeg.

Hij liet de gebalde vuisten langs zijn lichaam neerzakken en wierp het jonge meisje een blik van innige teederheid toe.

Op dat oogenblik klonk, gedempt door den afstand, een torenklok van St. Malo, waarvan het geluid op den luwen avondwind tot naar den top van de rots werd gedragen.

Het meisje maakte een verschrikte beweging.

— Reeds elf uur! mompelde zij. Ik moet weg George!

— Maar je zult terugkomen! vroeg de jonge man, terwijl hij met een hartstochtelijk gebaar haar hand greep.

— Dat beloof ik je!

— En zul je eens denken, over wat ik je zooveen zeide?

Een vuurroode blos overtoog de ronde wangen van het lieve kind.

— Ik zal er over denken! zeide zij bijna onhoorbaar.

Zij wilde wegsnellen, maar George hield haar tegen.

— Zoo'n haast! zeide hij plagend. Schiet er niet een enkel klein kusje op over?

Het meisje wierp een schichtigen blik om zich heen.

Toen bood zij met een onschuldig gebaar den jongen man haar wang aan.

Maar dadelijk nadat zij de aanraking van een paar gloeiende lippen had gevoeld, snelde zij als een hinde weg, na den jongen man een kushand te hebben toegeworpen.

Deze keek het wegsnellende witte figuurtje lang na, zette de ladder tegen den muur, zuchtte diep, klom op den muur, schopte de ladder weder om en was het volgende oogenblik in de duisternis verdwenen.

Ruim een uur later was het geheele slot in duisternis gehuld.

Alles was stil.

In de bediendenvertrekken heerschte eveneens reeds diepe rust. Deze bevonden zich gedeeltelijk in het oude slot, gedeeltelijk op de bovenste verdieping van het moderne kasteel.

Juist toen de klok van de groote vestibule een enkelen slag deed hooren, die lang door de holle ruimte bleef nagalmen, ging er boven in het huis een deur open.

Een dunne lichtstraal speelde grillig over het hout van den gangvloer.

Langzaam ging de deur verder open.

Eindelijk verscheen de gestalte van een man in de deuropening.

Hij hield een kleine lantaarn in de hand.

De man wierp een spiedenden blik in het rond, trad toen in de gang en deed de deur van zijn slaapvertrek behoedzaam achter zich dicht.

Op zijn teenen loopend, liep hij de gang ten einde, tot hij de bediendentrap had bereikt, die achter in het huis naast de vestibule voerde.

Na nogmaals een blik achter zich te hebben geworpen, begon de man de trap langzaam en voorzichtig af te dalen.

Hij was gekleed in een lichtgroene livrei, zooals die al een eeuw lang op het kasteel door de bedienden gedragen worden.

Die man was Jules Picasseau, de kamerbediende van Graaf Roger de Belleville.

Zonder eenig gerucht te maken liep hij de trap teneinde, stak de verschillende portalen over en bereikte eindelijk de eerste verdieping.

Hier stond hij even stil.

Hij hief zijn lantaarn in de hoogte en luisterde aandachtig.

Geen enkel gerucht liet zich echter in het kasteel hooren.

Blijkbaar gerustgesteld betrad de bediende de breede gang en stond stil voor de dubbele deur van witgelakt hout.

Hij legde de hand op de kruk en draaide de deur geruischloos open.

Picasseau bevond zich thans in de groote bibliotheekzaal van het slot.

Langs alle wanden stonden zeer groote kasten, die van onder tot boven gevuld waren met kost-

bare boeken, zoowel van den hedendaagschen tijd als uit vroegere eeuwen.

De vloer van dit vertrek was belegd met een kostbaar karpert, terwijl het plafond door een van de beste schilders uit de zestiende eeuw was beschilderd.

De bediende zette zijn lantaarn op de ebbenhouten tafel die midden in het vertrek stond, luisterde nog eens aandachtig, en ging toen snel op een kleine afzonderlijk staande kast toe, die midden in het vertrek stond.

Deze kast bevatte de eeuwenoude archieven van het geslacht der Bellevilles.

Wie kon echter zeggen in hoeveel jaren geen enkel lid van dit adellijk geslacht een blik had geworpen in deze stoffige lijvige folianten!

De planken stonden vol met dikke zware boeken, gebonden in perkament of in varkensleder.

Op de ruggen bevonden zich door den tijd half uitgewischte opschriften, die blijkbaar den inhoud aangaven.

De bediende stak de hand in den zak en haalde er een kleinen, zonderling gevormden sleutel uit.

Hij stak dien in het slot van de deur en opende deze zonder moeite.

Toen greep hij zonder een oogenblik te aarzelen een lijvig deel van een der planken, sloot de kast weder en begaf zich snel met het boek naar de tafel.

Hij schoof er een der zware eikenhouten stoelen bij, die langs de wanden van het vertrek geschaard stonden, legde het boek opengeslagen op tafel en was spoedig daarna in de aandachtige lezing verdiept van een geel geworden blad perkament, dat hij blijkbaar uit den band zelf van het boek had getrokken.

Picasseau begroef het hoofd in de handen en had spoedig voor niets aandacht meer dan voor de bestudeering van dit eeuwenoude stuk papier.

Hij stond slechts eenmaal op om naar een van de andere kasten te gaan en daaruit een woordenboek te halen.

Toen schoof hij de lantaarn iets dichtër bij zich en verzonk opnieuw in de aandachtige beschouwing van het gele blad perkament.

Een kwartier verstreek.

Toen hief Picasscau het hoofd op, staarde voor zich uit en mompelde zachtjes voor zich heen.

— Nu studeer ik al drie maanden op dit vervloekte stuk. Ik weet zeker dat het mij schatrijk zou maken, als ik die Latijnsche woorden alle goed kon vertalen.

— Zou ik je misschien van dienst kunnen zijn? klonk een spottende stem vlak achter den bediende.

Picasseau werd lijkbleek.

Hij draaide het hoofd om en staarde met uitpuilende oogen den man aan, die reeds gedurende tien minuten achter zijn stoel had gestaan

en het document had bekeken, zonder dat Picasseau er zich van bewust was.

Met de eene hand op het kostbare document gedrukt en de andere tegen zijn borst persend, keek Picasseau den indringer aan.

— Jij hier Jean! kon hij eindelijk stamelen. Jij bent mij dus gevolgd?

— Dat ben ik, als je er niets tegen hebt, vriend Jules! antwoordde de man op denzelfden spottenden toon. Toevallig hoorde ik je kamerdeur opengaan en daar je daarbij zeer voorzichtig te werk ging, alsof je vreesde dat iemand het zou merken, zoo werd ik nieuwsgierig, om eens naar de oorzaak van die nachtelijke wandeling te informeerden. Eigenlijk gezegd had ik, in mijn hoedanigheid als rentmeester en archivaris, ook wel een weinig het recht om onderzoek te doen naar de handelingen van de bedienden, die onder mijn bevelen staan. Heb ik gelijk of niet, Jules Picasscau?

De bediende boog het hoofd.

Een valsch licht schitterde een oogenblik in zijn licht groene oogen.

Hij bracht de hand langzaam naar zijn zak.

De rentmeester had echter het gebaar gezien.

Koeltjes merkte hij op, terwijl hij vliegensvlug een revolver te voorschijn haalde en die op het hoofd van den bediende richtte:

— Geef je geen moeite, waarde vriend. Je ziet wel dat ik vlugger ben dan jij! En zoo waar ik Jean Malherbe heet en de bottelier van onzen edelen graaf ben, zoo waar schiet ik je als een hond neer bij de eerste de beste verdachte beweging.

Picasseau keek den rentmeester even zwijgend aan.

Hij scheen ergens over na te denken.

Toen vroeg hij langzaam:

— Kan je Latijn lezen?

— Aha! zoo mag ik het hooren! riep de bottelier op spottenden toon. Ik geloof dat wij elkander wel zullen begrijpen! Wat je vraag betreft — ik heb in mijn jeugd Latijn geleerd en ken er nog voldoende van om een niet al te moeilijk document te ontcijferen — zooals dat daar bijvoorbeeld!

— Je weet wat het behelst? vroeg Picasseau, terwijl hij een loerenden blik op Malherbe wierp.

— Ik heb tien minuten achter je gestaan, mijn vriend, dus het zou wel een schande zijn als ik het voornaamste van den inhoud van dat stuk nog niet kende!

— Je weet dus dat het hier — een verborgen schat betreft? ging de bediende voort.

— Juist! Dat heb je goed uitgevonden. En als ik mij niet sterk vergis is mijn goede vriend Picasseau zeker voornemens een onderzoek naar dien schat te doen?

De bediende bromde iets dat voor een toestemming kon doorgaan.

— Welnu, Jules Picasseau — luister dan eens naar mijn voorstel! hernam de rentmeester op zoetsappigen toon, maar met een dreigende

blik in zijn oogen. Ik ken beter Latijn dan jij, en ik geef je in overweging, dat zaakje eens samen op te knappen. Er is misschien wel gevaar aan verbonden, en dan zijn twee mannen steeds meer waard dan een.

Picasseau dacht even na.

Hij scheen niet blind te zijn voor de voordeelen, die hieruit voor hem zouden kunnen ontstaan.

Weliswaar zou hij dan wellicht de helft van den schat moeten afstaan, maar daarentegen zou hij zich den bijstand verleen van een man, die in verstand en bekwaamheid toch verre boven hem stond.

Hij aarzelde niet lang, stond op en stak

Malherbe de hand toe.

— Ik wil wel bekennen dat het misschien nog zeer lang geduurd zou hebben, eer ik de oplossing van het raadsel zou hebben gevonden. Ik stem er dus in toe je als mijn compagnon aan te nemen, op voorwaarde dat wij den schat eerlijk deelen!

— Dat spreekt vanzelf! zeide Malherbe.

Hij nam het geheime document van de tafel en wierp er een snellen blik op.

En als Picasseau op dat oogenblik den glans in zijn oogen had kunnen zien, dan zou hij zich misschien nog wel eens bedacht hebben, alvorens zich met den rentmeester te verbinden!

HOOFDSTUK VI.

EEN LAAGHARTIGE STREEK.

Malherbe wierp nogmaals een blik op het vergeelde document, en knikte langzaam als in nadenken verzonken.

— Ga mee, Picasseau, dan zullen wij de zaak aanstonds eens gaan onderzoeken.

De bediende draaide eerst de deur van de kast op slot en voegde zich toen bij den bottelier.

Zij sloten zorgvuldig de deur van de bibliotheek en slopen de gang af, die flauwtjes verlicht werd door het maanlicht, dat door een venster aan het einde van de gang naar binnen viel.

Spoedig hadden zij een der achterdeuren van het kasteel bereikt die op het park uitkwamen.

Malherbe schoof de knippen van de deur terug, opende haar voorzichtig en wierp een blik in het duistere park.

Het was een zoele nacht en de stilte op deze afgelegen plek was bijna volmaakt.

Alleen hoorde men in de verte het dofgegeruis van de branding die de klippen beukte.

De beide mannen traden naar buiten en Malherbe, die het geheime document stevig in de linkerhand geklemd hield, wenkte Picasseau om hem te volgen naar een soort van tuinhuis, dat op eenigen afstand was gelegen.

Daar gekomen traden zij binnen en verschaften zich een lantaarn, een paar spaden en een houweel.

Daarmede toegerust liepen zij het park verder in, totdat zij den muur van het oude kasteel bereikt hadden.

Zij volgden dezen muur tot zij het deurtje bereikt hadden, hetwelk toegang gaf tot de kleine ophaalbrug, die sedert eeuwen niet meer gebruikt werd.

Hier bleven de beide mannen opnieuw stilstaan en wierpen een blik om zich heen.

Er was niets te zien en niets te hooren.

Toen ontstak Malherbe zijn kleine lantaarn en hield die dicht bij het vergeelde document.

Plotseling barstte hij in een onderdrukt gelach uit.

— Wat is er? vroeg Picasseau eenigszins ongerust over deze ontijdige uitbarsting van vrolijkheid.

— Wat er is, mijn waarde? Wel, wij zijn ezels! Hoe zullen wij ooit de goede plek vinden. Er is in dit document sprake van de schaduw die een van de eiken midden op den dag werpt en het is thans bijna twee uur in den nacht!

Picasseau had met open mond toegeluisterd.

— Dan moeten wij hier morgen overdag maar eens terugkomen! zeide hij eindelijk.

— Daar zal wel niets anders op overschieten! hernam Malherbe.

— Maar zou men ons dan niet zien?

— Dat is al heel onwaarschijnlijk. Deze plek is geheel verlaten! Van hier zien wij de vensters van het oude slot, dat in het geheel niet meer bewoond wordt! Bovendien kunnen wij wel een uitvlucht bedenken als men ons vraagt wat wij hier uitvoeren. Kom, Picasseau, laten wij maar gaan.

De lantaarn werd gedoofd en de beide mannen aanvaardden zwijgend weder den terugtocht.

Omstreeks een half uur later waren zij het kasteel weder binnen door dezelfde deur, waardoor zij het hadden verlaten.

Malherbe schoof de grendels weder voor de deur en zeide fluisterend:

— Berg het document weder snel op zijn plaats en maak de boekenkast weder in orde.

— Maar is het niet beter als wij het document

maar dadelijk behouden, deed Picasseau opmerken.

Malherbe dacht even na en antwoordde toen:

— Je kunt wel gelijk hebben!

— Wie van ons beiden zal het bewaren?

— Geef het mij maar! Ik wil het wel eens nauwkeuriger bestudeeren dan mij tot nu toe mogelijk was.

Picasseau wierp Malherbe een argwanenden blik toe en mompelde:

— Goed — ik stem er in toe! Maar ik zou je aanraden geen grappen met mij uit te halen! Bedenk dat ik je op de vingers zal zien!

— Maak je niet ongerust! herhaalde Malherbe op spottenden toon. Wij kunnen niets zonder elkaar doen, want als de een den ander verraaft, dan krijgt niemand wat!

Picasseau scheen deze bewijsvoering naar waarde te schatten.

Hij knikte Malherbe toe en zeide:

— Ik ga de bibliotheek weer even in orde brengen, zoodat niemand argwaan kan krijgen. Morgen gaan wij zeker dadelijk den boel onderzoeken?

— Als de lucht vrij is — en als de zon schijnt! antwoordde Malherbe.

Jean Malherbe keek den zich verwijderenden Picasseau even na, terwijl er een spotachtig lachje om zijn lippen verscheen en begaf zich toen snel naar de eerste verdieping.

Hij trad eenige kamers binnen, scheen daar ijverig iets te zoeken en klom toen haastig naar de zolderverdieping, waar hij de kamer van Picasseau, waarvan de deur openstond, binnentrad, na een snellen blik om zich heen te hebben geworpen.

Tien minuten later verliet hij het vertrek weder en ging haastig zijn eigen kamer binnen.

Den volgenden morgen omstreeks tien uur trad Malherbe opgewonden en met een verschrikt gelaat het vertrek van Graaf Roger de Belleville binnen.

Deze was verdiept in de lezing van een boek en keek ongeduldig op.

— Wat is er, Jean? vroeg hij.

— Er worden verschillende kostbare stukken van het zilveren servies vermist, Graaf! Bovendien mis ik eveneens andere voorwerpen van waarde.

Graaf Roger sprong op.

— Wat is dat? riep hij woedend uit. Is hier dan ingebroken?

— Er is niet het minste spoor van braak te ontdekken, Graaf! antwoordde Malherbe.

— De dief zou zich dus hier in huis bevinden? riep de oude Graaf toornig uit. Telefoon onmiddellijk om de politie.

Malherbe boog en ging zich onmiddellijk van deze opdracht kwijten.

Geen twintig minuten later verschenen per auto eenige beambten van St. Malo.

Zij werden door den Graaf op de hoogte

gesteld, die zich persoonlijk van het gemis van een groot aantal zilveren voorwerpen overtuigd had, waarin hij was bijgestaan door zijn zuster.

— Hebt gij verdenking tegen iemand, Graaf? vroeg de inspecteur van politie, die het onderzoek scheen te leiden.

— In het geheel niet! antwoordde deze. De meesten mijner bedienden zijn jarenlang in mijn dienst en hebben mij nooit reden tot klachten gegeven. Picasseau is de eenige, die pas sedert eenige maanden tot mijn bediendenpersoneel behoort.

— Is hij op de hoogte gebracht? vroeg de inspecteur.

— Hij weet van niets! begon de Graaf. Evenmin trouwens als een der andere bedienden.

— Welnu, dan zullen wij maar eens beginnen met de vertrekken van de bedienden te onderzoeken! hernam de inspecteur.

Gravin Eleonore, die bij dit gesprek aanwezig was geweest, wees den heeren van het parket den weg naar de bediendenvertrekken.

Een voor een werden alle kamertjes doorzocht.

Eindelijk trad de inspecteur, gevolgd door de agenten, het vertrek van Picasseau binnen.

De kast werd geopend en vervolgens een groote kist, die in een hoek van het vertrek stond.

Plotseling slaakte een van de beide agenten, die de kist leeghaalde, een kreet van zegepraal.

Hij hief een zware zilveren lepel op, op welks steel het wapen der Bellevilles was gegraveerd en riep:

— In deze kist ligt al het moois, chef!

De inspecteur trad naderbij.

Een enkele blik in de kist was voor hem voldoende om hem te doen zien dat de geheele bodem bedekt was met kostbaar zilverwerk.

— Behoort dit aan den Graaf, Mevrouw? zoo wendde hij zich tot Gravin Eleonore.

De Gravin knikte stom.

— Zoudt gij zoo goed willen zijn, Picasseau te bevelen zich hier te vervoegen?

Weer antwoordde de oude dame met een stommen hoofdknik.

Zij verliet het vertrek, daalde de trappen af en had spoedig den bediende in een der dienvertrekken gevonden.

Met haar krakende stem beval zij den verbaasden man haar naar zijn kamer te volgen.

Bij het zien van de heeren, die daar wachtten, week Picasseau met een verschrikt gelaat onwillekeurig achteruit, de gebeurtenissen van den vorigen avond hadden zijn geweten verontrust! De inspecteur van politie echter hechtte een geheel andere beteekenis aan deze geheel onwillekeurige beweging van schrik, en vroeg streng, terwijl hij een der zilveren lepels voor het gelaat van den bediende hield:

— Herkent ge dit?

Picasseau aarzelde.

Hij werd beurtelings bleek en rood en hikkel-

de eindelijk, terwijl hij zijn blik van den een naar den ander liet dwalen:

— Ik — ik geloof het niet, mijnheer! Ik weet het waarlijk niet!

— Dat is al heel merkwaardig! riep de inspecteur op schamperen toon uit. Gij zijt hier twee maanden in dienst, naar ik hoor, en gij zoudt niet eens het tafelzilver van uw meester herkennen.

Picasseau zweeg en boog het hoofd.

Hij begreep volstrekt niet, wat men van hem wilde.

Maar nog steeds koesterde hij een onbestemde vrees, dat men iets vermoed had van zijn kostbare vondst.

— Wilt gij mij eens zeggen! zoo ging de inspecteur op strengen toon voort, hoe het mogelijk is, dat deze zilveren voorwerpen zich in uw kist bevinden?

Nu werd Picasseau inderdaad vaalbleek.

— Hebt gij die in mijn kist gevonden? riep hij op heeschen toon.

— Ja! antwoordde de inspecteur. Wilt gij mij op mijn vraag antwoorden, ja of neen!

Picasseau antwoordde niet dadelijk.

In zijn langzaam werkende hersens had een vreeselijk denkbeeld postgevat.

Hij balde de vuisten en beet de tanden op elkaar.

Toen antwoordde hij op doffen, bijna onverstanebaren toon:

— Ik weet niet, hoe dat zilver in mijn kist komt! Ik ben onschuldig!

— Zoo? vroeg de inspecteur op spottenden toon. Welnu, dat moet de justitie maar uitmaken. Arresteer dien man! zoo wendde hij zich tot een agent.

De agenten traden op Picasseau toe en grepen hem bij den arm.

Picasseau wierp een vreeselijken blik om zich heen.

Hij wilde iets zeggen, iets uitschreeuwen — maar hij had er den tijd niet toe.

De agenten voerden hem weg.

Vijf minuten nadat de ongelukkige bediende door de agenten in de auto, die hen gebracht had, was weggeleid, opende Jean Malherbe het groote hek van het park en keek den weg langs, dien de politie-auto op dit oogenblik afsnelde.

Een valsch glimlachje speelde om zijn dunne lippen.

— Het is een oude truc! mompelde hij in zich zelf. Maar die toch nog nooit haar uitwerking heeft gemist. Zie zoo — van dat heerschap heb ik in de eerste week zeker geen last. Zelfs al zou men hem weer op vrije voeten moeten stellen, dan nog zou ik tijd in overvloed hebben, om mijn slag te slaan! De schat der Bellevilles is mij!

Hij sloot het hek weer en ging het park binnen.

Het was nu bijna elf uur.

De schurk begaf zich naar een afgelegen gedeelte en haalde daar het document uit den zak, hetwelk hij opnieuw met aandacht begon te bestudeeren.

Het is duidelijk genoeg! mompelde hij eindelijk. Gelukkig zijn wij op het oogenblik juist in de maand Mei en de eik, waarvan in dit document sprake is, staat nog altijd overeind, wij zullen dus om twaalf uur aan het werk gaan.

De verraderlijke bottelier ging nu weer aan zijn werk, dat bestond in het aandienen van eenige gasten en het toezicht houden op de werkzaamheden der overige bedienden en waarbij Malherbe steeds keurige, witte handschoenen droeg.

Om kwart voor twaalfen sloop hij het huis uit.

Hij ging opnieuw het park in, stak dit in zijn geheele lengte over, bereikte het verlaten slotgedeelte, doorliep eenige zalen, tot hij het grasveld bereikte, dat er zich voor uitstreckte, stak ook dit over en volgde toen den ouden slotmuur, tot het poortje van de ophaalbrug.

Hij telde de zware eiken en hield nogmaals stil, toen hij den vierden bereikt had, een meterdikken, buitengewoon hoogen boom, die zeker acht- of negenhonderd jaar oud was.

Hij wierp een blik op zijn horloge.

De wijzers wezen nauwkeurig het twaalfde uur van den dag aan.

Malherbe wierp een blik om zich heen en volgde toen snel de schaduw van den boom, tot hij het einde daarvan bereikt had.

Vandaar telde hij tien Fransche ellen langs den muur uit en stond nu voor een der vele nissen in den muur.

De slotwal maakte hier een plotselinge bocht.

Malherbe bukte zich en bekeek nauwkeurig de steenen.

Zij waren reeds zeer verweerd en gedeeltelijk met mos overgroeid en toch meende de bottelier te kunnen zien, dat de zware blokken inder tijd waren weggenomen en later weer waren ingevoegd, daar zij niet onbelangrijk buiten het vlak van den muur uitstaken.

Malherbe richtte zich weer op en knikte vergenoegd.

— Hier is het, mompelde hij.

Hij wierp nogmaals een blik om zich heen en ging toen in zich zelf voort:

— Maar ik zie wel, dat er geen sprake van is, om hier overdag aan het werk te gaan! De steenen van den muur zijn te zwaar en zitten te vast om te kunnen hopen, dat ik ze overdag ongemerkt losmaak. Wij zullen echter vannacht eens dadelijk aan het werk gaan.

Hij prentte de plek, waar zich de uitspringende steenen bevonden, duidelijk in het geheugen en keerde naar het kasteel terug.

Den geheelen dag deed hij zijn werk zeer slecht, want voortdurend waren zijn gedachten bij de daad, die hij voornemens was te volbren-

gen, en bij de onmetelijke schatten, die hij zich hoopte te verwerven.

Met het grootste ongeduld wachtte hij den avond af.

Om het lot van den ongelukkigen Picasseau bekommerde de schurk zich al zeer weinig.

Hij had zich voorgenomen zich van den schat meester te maken en wat deed er dan het leven

en het geluk van een medemensch toe.

Omstreeks elf uur in den avond, toen alle leden van het gezin zich ter ruste hadden be-geven, opende Malherbe opnieuw onhoorbaar de kleine parkdeur en sloop naar de loods, waar hij zich weer voorzag van een lantaarn en een houweel, benevens een schop met korten steel.

HOOFDSTUK VII.

DE SCHATGRAVER.

Snel begon de bottelier zijn tocht naar de plek, die hij dienzelfden middag ontdekt had.

De omstandigheden begunstigten hem, want het weer was omgeslagen en zware, sombere wolken joegen langs den donkeren hemel.

Veel duidelijker dan vroeger klonk ook het geraas van de branding op de klippen van de kust.

Spoedig had Malherbe het poortje van de ophaalbrug, de nis en het inspringende gedeelte van den muur bereikt.

Hij stak zijn lantaarn aan, draaide haar zoo laag mogelijk neer en begon met korte slagen de kalk tusschen de steenen weg te bikken.

Het was een zwaar en lastig werkje, maar de schatgraver werd slechts door één gedachte bezielend en deze deed hem alle moeilijkheden dragen.

Een paar uren werkte hij onverdroten voort.

Eindelijk had hij vier van de zware steenen losgemaakt en aldus een gat in den muur geslagen, groot genoeg om hem doortocht te verleen.

Hij nam zijn lantaarn op, draaide haar iets hooger en hield haar in het gat.

In het eerst kon hij niets zien, maar langzamerhand onderscheidde hij eenige bijzonderheden van het hol, dat zich zeer ver in den dikken muur scheen uit te strekken.

Geheel aan het einde schitterde er iets in het zwakke licht van de lantaarn.

Malherbe keek scherper toe.

Eindelijk begreep hij, wat het zijn moest: de ring van een luik, dat zich in den vloer van het hol bevond.

Hij zette de lantaarn weer neer, teneinde eerst zelf door het gat te kruipen, dat hij had uitgehakt.

Daarop wrong hij zich, niet zonder eenige moeite, door het gat en stak toen den arm weer naar buiten om de lantaarn weer naar zich toe te trekken.

Maar een doodelijke schrik beving hem en ternauwernood kon hij een angstkreet weerhouden.

Een hand werd met krachtigen greep om de zijne geklemd, die naar de lantaarn tastte.

Tegelijkertijd beval een gedempte stem:

— Kom dadelijk weer naar buiten, of het zal je slecht vergaan.

Malherbe begreep, dat tegenstand voorloepig nutteloos was.

Een gevoel van machteloze woede en haat kneep zijn keel dicht.

Zoo nabij het doel te zijn en dan te worden tegengehouden door een onbekende.

Hij gehoorzaamde evenwel en het zou hem ook weinig gebaat hebben om het niet te doen, want de hand, die de zijne omklemd had, was zeer krachtig en liet niet los.

Hij kroop dus weer uit het gat en richtte zich op.

Een man van omstreeks vijf-en-twintig-jarigen leeftijd stond vóór hem.

Van zijn gelaat was weinig te zien, want hij had zijn hoed met breeden rand diep in zijn oogen getrokken.

Toen hief de vreemdeling de lantaarn op en zag Malherbe bij het licht daarvan in het gelaat.

— Ik dacht het wel! bromde hij. Het is de bottelier van Graaf de Belleville.

Maar deze had op zijn beurt het gelaat van den ander herkend.

— George Grandais! riep hij uit. Wat voert gij hier zoo laat in den nacht uit?

— Dat raakt je niet! bromde de jonge man. Laat het je voldoende zijn, dat ik hier ben! En volg mij nu! Je voerde daar zeker niets goeds in het schild met je lantaarn en je houweel!

— En als ik weiger! siste de bottelier, terwijl er een straal van woede uit zijn oogen schoot.

— Dan zou dit kleine voorwerp je misschien wel tot andere gedachten brengen! antwoordde de jonge man, terwijl hij de hand in zijn zak stak en er een kleine browning uithaalde, die hij op het gelaat van den bottelier gericht hield.

Een duivelsche wraakzucht maakte zich van Jean Malherbe meester.

Hij begreep dat al zijn schoone plannen in

duigen vielen, wanneer hij den jongen man gevolgd zou zijn en aan zijn meester zou worden overgeleverd. En dat niet alleen, maar hij zou ook waarschijnlijk met de gevangenis kennis maken!

— Neem de lantaarn over en loop vóór me uit! beval George, die niet scheen te zien, wat er op het gelaat van den schurk omging.

Deze bukte zich om de lantaarn op te nemen, welke George had neergezet, maar tegelijkertijd greep hij ongemerkt naar het houweel.

Bliksemsnel hief hij het wapen op en vóór de ongelukkige jonge man wist, wat de booswicht in het schild voerde, had deze hem een vreese-lijken stoot in de borst toegebracht.

Met een doffen kreet viel George Grandais voorover in het gras.

De moordenaar boog zich even over zijn slachtoffer heen.

Toen nam hij snel de lantaarn weer op en keerde naar de opening in den muur terug.

Hij kroop in het gat, na er eerst de lantaarn in te hebben gezet.

De muur moest hier bijzonder dik zijn, want Malherbe kon tamelijk gemakkelijk voortloopen, in een gang, die omstreeks een meter breed was en evenwijdig liep met den slotwal.

Omstreeks tien passen liep hij snel vooruit.

Toen stond hij stil voor het glinsterende voorwerp, dat zooveel zijn aandacht getrokken had.

Het was inderdaad de ring van een luik, dat zich in den vloer bevond.

De bottelier zette de lantaarn neer en greep den ring met beide handen.

Het duurde eenigen tijd vóór hij het luik kon losmaken, dat door roest en ouderdom was gaan vastzitten, maar eindelijk slaagde hij daarin.

Een duffe lucht kwam hem uit de opening tegemoet.

Hij hield er zijn lantaarn boven en zag nu het begin van een kleine houten trap, die door den tijd en het vocht half vermolmd was.

Niettemin begon hij zonder aarzeling, aangespoord door zijn hebzucht, de smalle trap af te dalen.

De lucht werd hoe langer hoe benauwder.

Tal van hagedissen en kleine, onschadelijke slangen vluchtten verschrikt voor het ongewone licht, dat in hun schuilplaats doordrong.

Malherbe daalde ongeveer acht treden af, langs de trap, die gevaarlijk kraakte, en stond toen op den bodem van een kelder, waar hij juist overeind kon staan.

Verbaasd keek de bottelier om zich heen.

Het was hem niet zeer duidelijk, dat de slotheer van het kasteel van Belleville lange eeuwen geleden den tijd had gevonden om dit groote hol te graven, waarvan hij bovendien het nut niet kon inzien.

Maar Malherbe wist dan ook niet, dat hij op dit oogenblik stond aan het uiteinde van een verborgen gang, die op een andere plek van het uitgestrekte landgoed weer uitkwam.

Hij zette zijn lantaarn op den grond en begon

zorgvuldig de wanden van het hol te onderzoeken.

Herhaaldelijk klopte hij met zijn houweel op den muur, tot hij eindelijk een plek had gevonden, waar de muur zonderling hol klonk.

De moordenaar slaakte een kreet van vreugde.

Hij nam onmiddellijk het houweel weer ter hand en begon met ware woede op den muur aan te vallen.

Binnen een kwartier had hij een tamelijk groot gat gemaakt, waarin hij het licht van de lantaarn liet schijnen.

Een kreet van zegepraal steeg uit zijn keel op.

Duidelijk zag hij een aantal kisten staan, alle met zware ijzeren banden beslagen en van verschillende grootte, benevens een aantal zakken, die blijkbaar met gouden munten en edelstenen gevuld waren.

Begeerig stak hij de hand in de opening en greep een der kleine, vooraanstaande zakken.

Hij woog hem in de hand en wikkelde toen het touw los, waarmede hij was dichtgebonden.

De zak bleek tot bovenaan gevuld te zijn met zeer oude, maar nog volmaakt gave goudstukken.

Malherbe slaakte een kreet van vreugde.

Hij bond den zak weer dicht en liet dezen in een der zijzakken van zijn jas glijden.

Toen stak hij de hand opnieuw uit, om het kistje te grijpen, dat eenigszins verder in de geheime bergplaats stond.

Maar plotseling deed zich een ontzettend geraas hooren.

Het was alsof een aardbeving den grond deed schudden!

Met ten berge gerezen haren stoof Malherbe achteruit. De hand sidderde, waarmede hij de lantaarn opnam en hij ijld naar de trap.

Hij snelde de wrakke houten treden op, tot hij weer uit het luik kon kruipen.

Nog altijd deden zich op dat oogenblik van tijd tot tijd ontzettend zware slagen hooren.

Malherbe snelde de gang in.

Maar thans kon hij slechts een paar passen doen.

Toen hield de gang plotseling op

En nu pas besepte de moordenaar, wat er gebeurd moest zijn!

De eeuwenoude slotwal, bijna vier meter hoog en ruim twee meter dik, had waarschijnlijk het geweld van zijn houweelslagen niet kunnen verdragen, daar hij toch reeds ondermijnd was door de tunnel van een meter breed en was over een groot gedeelte ingestort!

Het koude zweet begon op het voorhoofd van den ellendeling te parelen.

Hij hief het houweel op, dat hij nog steeds in de hand hield en viel met woedende slagen op den wand aan, die hem den weg versperde.

Maar spoedig zag hij in, dat al zijn werk vruchteloos was; hij zou door een meterdikken muur moeten worstelen en zeker gestikt zijn, lang vóór hij er de helft van had weggeruimd.

Malherbe bracht zijn bevende hand naar het hoofd.

Reeds meende hij zich in deze verstikkende lucht duizelig te voelen worden.

Als waanzinnig snelde hij weer terug, daalde de trap af en begon den kelder te onderzoeken, in de hoop, dat hij een uitweg zou kunnen vinden.

Als een rat in de val liep de moordenaar langen tijd langs de wanden, die hij voortdurend met zijn houweel beklopte.

Zijn slapen hamerden alsof zij moesten bars-ten en er verscheen een roode nevel voor zijn oogen.

De kaars in de lantaarn begon hoe langer hoe flauwer te branden en aanstonds zou zij uitgaan wegens gebrek aan zuurstof.

Malherbe trachtte, vergetende, welk lot hem boven het hoofd zou hangen, om hulp te schreeuwen, maar zijn stem had volstrekt geen klank in dit levende graf.

Sidderend van ontzetting begon hij opnieuw zijn onderzoek.

Plotseling bleef het houweel, dat hij met volle kracht in den muur sloeg, daarin zitten!

Malherbe snelde naar de lantaarn en hield deze dicht bij de plek, waar het houweel den muur getroffen had.

Het stervende licht van de kaars wierp een flauw schijnsel op een zeer smalle, houten deur met talrijke ijzeren bouten beslagen en waarvan de kleur door den tijd bijna niet meer te onderscheiden was van die van den muur.

Malherbe rukte het houweel weer uit het vermolmde hout en liet het werktuig nu met alle kracht neerdalen op de plek, waar hij het slot vermoedde.

Hij begreep, dat hij om zijn leven streed.

De lucht begon hem te ontbreken en was niet meer geschikt voor inademing.

Hij voelde, hoe het bloed onweerstaanbaar naar zijn hersenen drong en hem krankzinnig dreigde te maken.

Telkens sneller beukten de slagen van het houweel op de vermolmde deur.

Eindelijk vloog het slot met een harden slag open.

De bottelier drukte de deur verder open en stortte zich in de duistere gang, die zich vóór hem uitstreckte.

Langs de wanden tastend, snelde hij in de duisternis vooruit, zich niet bekommerend om de lantaarn, die hij achterliet, evenmin als om de schatten, waarvan hij slechts een gering gedeelte had weten te stelen.

Hoe lang hij zoo voort liep, had hij naderhand onmogelijk kunnen zeggen.

Het had evengoed een uur als vijf minuten kunnen zijn.

De lucht in de gang was zwaar en bedompt en het ademen viel hem ook hier moeilijk.

Eindelijk bonsde hij met geweld tegen een nieuwen hinderpaal!

Gelukkig had hij de tegenwoordigheid van geest gehad, om zijn houweel niet in den steek te laten.

Zijn tastende, sidderende hand overtuigde hem, dat hij opnieuw voor een houten deur stond.

Eenige woedende houweelslagen deden het hout vaneen splijten.

In de dichte duisternis, die hem omringde, werkte Malherbe als een waanzinnige voort, tot de opening groot genoeg was om er door te kruipen.

Toen de bottelier opnieuw om zich heen keek, nadat hij door dit gat was gekropen, ontwaarde hij op eenige voeten boven zijn hoofd iets, dat zijn hart van woeste vreugde deed kloppen — het was een vierkant stukje van den donkerblauwen zomerhemel.

Blijkbaar bevond hij zich in een kelder van het slot, waar zelden of nooit een der bedienden afdaalde, daar zij sedert eeuwen buiten gebruik waren gesteld.

Tastend zocht de bottelier zijn weg, nu en dan op een pad of een hagedis trappend, hetgeen hem telkens een kreet van afgrijzen ontlokte.

Eindelijk vond hij een kleine steenen trap, aan welker bovineinde zich wederom een deur bevond, die hij echter tamelijk gemakkelijk kon openen.

Zoo zwoegde hij met moeite, en steeds omringd door een vreeselijke duisternis, door een reeks kelders, tot hij eindelijk door een cirkelvormig lichtgat kon kruipen.

Hij viel uitgeput neer en hijgde langen tijd naar adem.

Maar toen kwam het besef van zijn gevaarlijken toestand over hem.

Hij sprong weer op en holde als waanzinnig door het park, klom over het groote hek en snelde zonder een oogenblik op te houden, den weg naar St. Malo op.

Hij bereikte de havenstad bij zonsopgang.

Juist maakte een stroomtreiler zich gereed om in zee te steken met bestemming naar Dover.

Voor goed geld kreeg Malherbe van den kapitein verlof den overtocht mede te maken.

Zoo kwam Jean Malherbe veilig op de Engelsche kust aan, juist op het oogenblik, dat men op het Kasteel der Bellevilles zijn verdwijning opmerkte.

Malherbe had zich, sluw als hij was, en beseffende, dat hij wellicht dadelijk het hazenpad zou moeten kiezen, zoodra hij den schat gevonden had, van al zijn spaarduiten voorzien, zoodat het hem gemakkelijk viel de reis naar Londen te betalen.

Daar huurde hij nog denzelfden dag van zijn aankomst op den hoek van de Sunstreet en de Highstreet een schamele woning, waar hij dadelijk zijn schatten in veiligheid bracht.

Maar nog dienzelfden nacht werd Malherbe door een zware ziekte aangegrepen.

De burens hoorden hem vreeselijk gillen en liepen verschrikt naar een dokter, die naar den

man kwam zien, de schouders ophaalde en van een hersenvliesontsteking sprak.

Deze geneesheer kon dan ook niet weten, welke ontzettende ervaringen de Franschman den vorigen nacht had opgedaan.

Toen Jean Malherbe weer hersteld was, leek

hij tien jaar ouder geworden te zijn.

Hij scheen zijn verstand, en daarmee alle herinnering aan het verleden te hebben verloren en van dat oogenblik af was de Fransche bottelier Jean Malherbe, Red Parrot, de Zonderling van East End geworden.

HOOFDSTUK VIII.

OP WEG NAAR FRANKRIJK.

De man die het vertrek was binnengetrepen waar Raffles en Charles in hun vermomming bij de tafel stonden, bleef bij de deur staan, met de hand op den knop en keek den gewaanden kleermaker en diens huishoudster beurtelings met een onderzoekenden blik aan.

— Wie zijt gij en wat wilt gij? vroeg Raffles zonder de hand uit zijn zak te nemen.

— Ik weet niet of u dit raakt, maar ik wil er geen geheim van maken! antwoordde de man. Ik ben Jules Picasseau en ik ben de voormalige bediende van Graaf Roger de Belleville, die sedert eenige jaren overleden is!

Raffles en Charles hadden een snellen blik met elkaar gewisseld.

Hun sterk ontwikkelde speurzin had hun dadelijk gezegd, dat deze man een rol gespeeld had in het leven van Red Parrot.

— En wat komt gij doen? vroeg Raffles kalm, terwijl hij den bediende strak aankeek.

— Ik kom dit vertrek onderzoeken! antwoordde Picasseau kalm.

— Wat zegt ge daar? En met welk doel? vroeg Raffles, ofschoon hij het natuurlijk zeer goed wist.

De Fransche bediende fronste de wenkbrauwen.

— Ik geloof niet, dat ik u daar rekenschap van behoef te geven! zeide hij. Maar ik wil u wel zeggen, dat ik kom naar aanleiding van de advertentie, die in alle groote Engelsche bladen en die van het vasteland heeft gestaan.

— Gij hebt Red Parrot dus gekend? vroeg Raffles.

— Ik heb hem zeer goed gekend! antwoordde de man grimmig. Hij was bottelier op het kasteel van Belleville, ongeveer vijftien jaar geleden en ik wil u wel bekennen, dat ik hem al dien tijd gezocht heb om een oude zaak met hem te vereffenen waarvoor hij mij nog altijd rekenschap verschuldigd was. De dood is mij nu voor geweest — maar die ellendige schurk zal wel iets hebben nagelaten, wat voor mij van groot belang is.

Picasseau wierp nogmaals een blik in het

rond en plotseling vertoonde zich een trek van hevige woede op zijn gelaat.

Hij had de doorgezaagde spijlen van het bed in het oog gekregen.

Hij werd zeer bleek en deed een stap op Raffles toe, die hem kalm afwachtte.

— Hoe lang woont gij hier? vroeg Picasseau op dreigenden toon.

— Sedert vanmorgen, als gij het weten wilt! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij de vuist wat steviger om de kolf van zijn revolver klemde.

— En mag ik weten waarom gij die spijlen van dat bed hebt doorgezaagd?

— Wel vriend — omdat ik er iets in hoopte te vinden!

— En — hebt gij dat gevonden? vroeg Picasseau, terwijl hij nogmaals een stap deed en nu voor Raffles stond en hem met zijn donkere oogen doordringend aankeek.

— Misschien wel! antwoordde Raffles bedaard.

En oogenblik heerschte er een spannend stilzwijgen in het vertrek.

Picasseau scheen in tweestrijd te staan.

Hij keek de beide personen, die tegenover hem stonden, geruimen tijd onderzoekend aan en toen verscheen een bittere glimlach om zijn lippen.

— Ik schijn dus voor de tweede maal bedrogen te moeten worden! mompelde hij in zich zelf.

Toen verhief hij zijn stem en zeide:

— Als we eens ronduit met elkander spraken! Beken mij dat gij in de pooten van dat bed eenige zeer belangrijke documenten hebt gevonden en ik zal u bekennen wat ik hier kom doen — en misschien kan ik u wel van dienst zijn!

Raffles dacht even na.

Hij begreep, dat het wellicht gevaarlijk zou zijn, om dezen man op dit oogenblik tot vijand te maken — die misschien de buurt in opschudding en hun beiden in een zeer moeilijk parket zou kunnen brengen.

Toen nam hij met een langzaam gebaar zijn

pruik af en wierp die voor zich op tafel, terwijl hij met een uitnoodigend gebaar op een stoel wees.

— De documenten in kwestie bevinden zich in mijn binnenzak! zeide hij op zijn gewone bedaarde manier. Vertel mij nu wat gij wilt, misschien kunnen wij tot een vergelijk komen.

Picasseau week verschrikt eenige stappen achterwaarts, toen vroeg hij met gesmoorde stem:

— Wie zijt gij, dat gij dit zoo spoedig ontdekt heb?

— Dat doet er niets toe! antwoordde Raffles kalm. Laat het u genoeg zijn dat mijn macht zeer ver strekt en dat ik u zou kunnen vernietigen zooals men een vlieg platdrukt, zoodra gij mijn plannen zoudt willen dwarsboomen, of mij zoudt trachten te verraden! Uw deel zal u niet ontgaan — mits uw inlichtingen voor mij van eenige waarde zijn, want ik weet reeds zeer veel.

Picasseau scheen zich even te bedenken.

Toen ging hij met een vastberaden gebaar voor de tafel zitten, steunde zijn ellebogen op het blad, legde de kin in de hand en begon het verhaal van zijn arrestatie hetwelk de lezers reeds kennen.

Toen hij geëindigd had vroeg Raffles:

— Gij hebt dus voor den diefstal waarvan Red Parrot u beticht had en dien gij niet bedreven had, in de gevangenis moeten zitten?

— Drie maanden! bromde Picasseau, terwijl hij de vuisten balde.

— Is de jonge man waarvan gij spreekt, niet aan zijn wonden bezwaken?

— Neen, en dat is wel een wonder, want hij lag voor de helft onder den ingestorten muur.

— Men heeft het er dus voor gehouden, dat hij door den muur gewond werd? vroeg Raffles op eigenaardigen toon.

— Waardoor anders? vroeg Picasseau verbaasd.

Raffles deed alsof hij de vraag niet gehoord had en vervolgde:

— Hoe oud was George Grandais?

— Iets ouder dan zeventien jaar!

— Hij moet dus nu twee en dertig jaar zijn! Is hij reeds getrouwd met het meisje zijner keuze?

— Voor zoover ik weet niet! De oude Gravin woont nog steeds op het slot en Mejuffrouw Odette is dame van gezelschap bij haar.

— Zij was zeker nog een kind toen dit alles voorviel?

— Zeventien of achttien jaar!

— Maar waar is George Grandais dan gebleven?

— Hij is, naar ik geloof, rentmeester geworden op een landgoed in het Zuiden van Frankrijk, maar men heeft reeds geruimen tijd niets van hem gehoord.

— En de ingestorte muur? ging Raffles door. Heeft men dien niet trachten op te ruimen?

— Neen! Men heeft alles zoo laten liggen als

het neergevallen is! antwoordde de bediende.

— Gij hebt dus zeker iedere poging opgegeven, om den schat terug te vinden?

— Natuurlijk! antwoordde Picasseau grimmig. Wat zou mij dat gegeven hebben? De muur was over bijna acht meter lengte geheel ingestort! Het was een berg van steenblokken en puin! Gij moet toch zelf inzien, dat het niet de moeite zou hebben geloond om daarin te gaan graven!

— Maar waarom kwaamt gij dan eigenlijk naar de documenten zoeken? vroeg Raffles verbaasd. Die zouden u dan toch niet verder hebben gebracht?

— Misschien wel! antwoordde de voormalige bediende op zachten toon. Ik hoopte dat daarin misschien een tweede ingang stond aangegeven.

Tot groote verbazing van Picasseau, zoowel als van Charles, barstte Raffles plotseling in een helder gelach uit.

— Wij zijn ezels! riep hij uit. Al staat het niet in het document! Er moet natuurlijk een tweede uitgang zijn!

— En waarom als ik vragen mag? vroeg Charles verwonderd.

— Wel, beste jongen, omdat Malherbe in de onderaardsche schatkamer is geweest, hetgeen blijkt uit den zak met dukaten, die hier in zijn woning is gevonden en daar het totaal onmogelijk is, dat hij zich door den stapel puin een weg heeft gebaand, moeten wij wel aannemen, dat hij langs een anderen weg is ontkomen.

— Dat is waar! mompelde Picasseau, daar heb ik in het geheel niet aan gedacht! Ik meende dat hij wel ontsnapt kon zijn, voor de muur instortte!

— Dat is niet waarschijnlijk, want er zijn natuurlijk onmiddellijk menschen op het geweldig geraas komen toeschieten en die zouden hem dan natuurlijk op die plek hebben aangetroffen.

Raffles sprong van zijn stoel op!

— Komaan! riep hij uit. Wij begeven ons aanstonds naar St. Malo.

Daarop wendde hij zich tot Picasseau met de vraag:

— Gij kent de inrichting van het kasteel volmaakt goed?

— Op mijn duimpje.

— Gij zijt er waarschijnlijk niet meer in dienst?

— Neen! Ik had te Parijs een betrekking gekregen!

— Logeert gij hier ergens?

— Neen, ik ben dadelijk van het station hierheen gekomen!

— Uitstekend! Wacht hier even, wij verkleeden ons en gaan onmiddellijk met u naar Frankrijk en ik verzeker je op mijn woord als gentleman-inbreker, dat het je niet zal berouwen, je tot een paar kundige vaklieden te hebben gewend.

En nu verwisselden Raffles en Charles voor de oogen van den stom verbaasden bediende

vliegensvlug hun uiterlijk, waarbij een paar kolossale revolvers voor den dag kwamen, die Picasseau zoo mogelijk nog meer eerbied inboezemden, dan de weergalooze snelheid, waarmee de beide mannen zich als onschuldige toeristen vermomden.

Binnen een half uur was alles afgeloopen.

De woning werd afgesloten en de drie mannen verlieten het huis van Red Parrot voor altijd, zonder zich te bekommeren om de verbaasde blikken van de bureu, die althans twee hunner volstrekt niet hadden zien binnengaan.

Anderhalf uur later gingen de drie mannen te Dover aan boord van een Kanaalboot, die hen om vier uur in den middag te Calais aan wal bracht.

Zij namen den trein naar St. Malo, waar zij om acht uur in den avond aankwamen, toen de duisternis reeds begon te vallen.

Zij gebruikten een stevigen maaltijd in een van de hotels en begaven zich omstreeks tien uur in den avond op weg naar het oude kasteel der Bellevilles.

Het was werkelijk merkwaardig om te zien met hoeveel vertrouwen de voormalige bediende zich blindelings aan de leiding van den Grooten Onbekende had overgegeven!

Zoo groot was de invloed van dezen merkwaardigen man, dat Picasseau nu geen oogenblik meer aan het welslagen der onderneming wanhoopte.

Toen zij het slot tot op ongeveer een kilometer genaderd waren, stond Picasseau plotseeling stil en wees naar een naderende vrouwen-gestalte, wier gelaat thans juist door een lantaarn beschenen werd.

— Dat is juffrouw Odette! fluisterde hij zacht.

— Verschuil u dan vlug en wacht even! zeide Raffles.

Terwijl Charles en Picasseau zich in de schaduw van een dikken beuk verscholen, trad Raffles op het meisje toe, dat verschrikt stil stond, nam zijn hoed af en zeide in voortreffelijk Fransch:

— Heb ik de eer met Mejuffrouw Odette Belleville te spreken?

— Die ben ik, mijnheer! antwoordde het meisje, terwijl zij haar zachte oogen onderzoekend op het gelaat van den vreemdeling vestigde. Wat wilt gij van mij?

— Ik wil slechts uw geluk! Vraag niet wie ik ben en waarom ik dat wil, want daarop zou ik u toch geen antwoord kunnen geven. Laat het u genoeg zijn, dat ik van uw droevig leven heb hooren spreken en dat ik u een betere toekomst tegemoet wil laten gaan. Ik heb er de macht toe, geloof mij. Wilt gij mij eens zeggen, waar George Grandais op het oogenblik vertoeft?

Er liep een siddering over het droevige en bleeke gelaat van het jonge meisje op het hooren van deze vraag.

Daarop bedekte een vlamvend rood haar wangen, terwijl zij aarzelend antwoordde:

— Ik weet het, mijnheer!

— Ja, ja, ik vermoed dat er nog een zekere correspondentie gevoerd wordt! zeide Raffles glimlachend en op zachten toon. Welnu, ik ben van meening, dat deze onwankelbare liefde beloond behoort te worden. Geef mij het adres van George Grandais — en laat de rest aan mij over! Over acht dagen zult gij een gelukkige vrouw zijn!

Zeer verbaasd over deze zonderlinge toespraak en toch ondanks zich zelf onder den indruk gerakend van Raffles' verschijning en stem, haalde Odette een klein opschrijfboekje uit haar handtasch, scheurde er een blaadje uit en schreef er haastig een paar woorden op.

— Zie daar, mijnheer! zeide zij, terwijl zij Raffles het stukje papier toereikte. En God geve dat het mij tot zegen moge strekken.

— Dat zal het, juffrouw Odette! zeide Raffles op ernstigen toon.

Hij stak het papiertje zorgvuldig in zijn portefeuille, trad terzijde en lichtte beleefd zijn hoed af.

Een schuwe hoofdknik en het volgende oogenblik was Odette de Belleville in de duisternis verdwenen.

Raffles staarde haar even hoofdschuddend na en mompelde zachtjes voor zich heen:

— Zij schijnt dus toch nog te bestaan — de liefde.

Zuchtend wendde hij zich om en voegde zich weer bij zijn twee metgezellen.

Daarop richtte hij zich met fluisterende stem tot Picasseau en zeide:

— Wijs ons nu eens den weg naar de kelders van het slot.

— Naar de kelders? herhaalde Picasseau verbaasd. Mag ik u vragen wat gij daar denkt te vinden?

— Het is niet aan u om vragen te stellen, antwoordde Raffles kortaf en uit de hoogte. Wijs mij den weg en laat u dat voldoende zijn.

Picasseau zweeg.

Hij begon langzamerhand te begrijpen, dat hij met iemand te doen had gekregen, die in alle opzichten eenige honderden malen zijn meerdere was.

Toen zeide hij:

— Ik zal u brengen naar die kelders van het slot die nu nog gebruikt worden, daarnaast bevindt zich nog een reeks kelders, die zeker in geen eeuwen een enkel levend wezen hebben gezien.

— Daar moet ik juist zijn! zeide Raffles lakoniek. Denkt gij, dat wij daar ongemerkt kunnen komen?

— O, zeker heel gemakkelijk! Er moet aan den kant van het oude kasteel een rond lichtgat zijn, dat tot een van die ongebruikte kelders toegang geeft. Toen ik er nog in dienst was, heeft Gravin Eleonore, die zeer bang was voor

inbrekers, er herhaaldelijk op aangedrongen, om dikke tralies voor dat luchtgat te laten aanbrengen. Graaf Roger weigerde altijd lachend.

— Dat is waar — wie is nu heer en meester op het kasteel na den dood van graaf Roger?

— Diens zoon Sylvain!

— Hebt gij mij niet gezegd, dat die sinjeur het de kleine Odette reeds vroeger lastig maakte.

— Ja, mijnheer, en men zegt algemeen dat zijn achtervolgingen van het jonge meisje er in den loop der jaren niet minder op zijn geworden — ofschoon hij reeds een paar jaar getrouwd is.

— Arm kind! mompelde Raffles in zich zelf. En daar te moeten blijven als een asschepoester en alleen wegens ellendig geldgebrek.

Hij bleef even staan en beval toen op korten toon:

— Vooruit! Over twee uur moet de onderneming zijn afgeloopen!

Zwijgend zetten de drie mannen hun weg voort.

Eindelijk bereikten zij den zwaren muur van het kasteel.

Het was een pikdonkere nacht, hetgeen hun onderneming zeer begunstigde.

Niet zonder moeite vond Picasseau het ronde luchtgat.

Hij slaakte echter een zachten kreet van teleurstelling toen hij zich gebukt had om de opening eens nader te beschouwen.

— Het is met traliewerk afgesloten! fluisterde hij.

— Is dat alles? merkte Raffles op schamperen toon op. Dat zal ik wel even in orde maken.

Hij stak de hand in den zak en haalde er een bijzonder gevormde vijl uit.

— Maak eens wat licht, Charles! fluisterde hij.

Charles ontstak een zeer klein kaarslantaarntje, dat slechts zeer weinig licht verspreidde, maar toch voldoende om er bij te kunnen werken.

Raffles bukte zich en begon de ijzeren dwarsstangen met zijn vijl te bewerken.

Binnen tien minuten kon hij met een krachtigen ruk, de spijlen lostrekken.

— Voorwaarts! beval hij.

Hij was de eerste die door het gat kroop en na eenig rondtasten met zijn voeten een steunpunt had gevonden, vanwaar hij op den vloer van den kelder kon springen.

Charles volgde hem en ten slotte bereikte ook Picasseau den vloer veilig van den kelder.

Raffles borg de vijl weer weg en ontstak nu een elektrische zaklantaarn, die den kelder helder verlichtte.

— Kent gij dit vertrek? zoo wendde hij zich toen tot Picasseau.

— Ik wist van zijn bestaan, en dat is alles! antwoordde de bediende. Hiernaast bevindt zich een uitgestrekte wijnkelder, waarvan slechts een zeer klein gedeelte gebruikt wordt. Maar nooit heeft hier iemand een voet gezet. Het verhaal

ging, dat het hier krioelde van vergiftige slangen.

Raffles haalde de schouders op en lachte zachtjes.

— Welk een bespottelijk denkbeeld! merkte hij op. Vergiftige slangen aan de Bretonsche kust van Frankrijk. Ik voor mij kan niets anders zien dan eenige heel onschuldige hagedissen, die zich zoo snel zij kunnen voor ons uit de voeten maken.

— Waar is de wijnkelder, waar gij zooeven van gesproken hebt? zoo vervolgde hij, terwijl hij zich opnieuw tot den bediende wendde.

— Daar ginds aan onze rechterhand! antwoordde Picasseau.

— Goed, dan moeten wij dus links houden! hernam Raffles.

Vastberaden stapte hij den kelder door, recht af op een kleine deur die niet geopend was, maar op een kier stond.

De drie mannen traden nu een tweeden kelder binnen, daarna een derde, die alle geleken op het vertrek, waar zij het eerst waren doorgedrongen.

Bij de laatste deur bukte Raffles zich en raapte een houweel op, dat zwaar verroest was.

Hij bekeek het werktuig nauwkeurig.

— Weet gij wat ik denk? vroeg hij toen langzaam, zich tot Charles wendend. Ik geloof dat dit het wapen is, waarmede Malherbe den ongelukkigen George Grandais heeft neergeslagen.

Hij trok de deur verder open en daalde de kleine steenen trap af.

Toen hij het licht van zijn elektrische zaklantaarn voor zich uit liet schijnen, kreeg hij aanstonds aan den overkant een deur in het oog, waarvan het hout vijftien jaar geleden door den half waanzinnigen schatgraver verbrijzeld was.

— Ik geloof, dat wij het doel van onzen tocht naderen! riep de Groote Onbekende uit.

De drie mannen snelden op de deur toe en kropen één voor één door het gat.

Picasseau scheen bijzonder opgewonden te zijn en de beide mannen hoorden, hoe zijn ademhaling hijgde en zagen zijn oogen als in koorts-gloed schitteren.

Raffles en Charles echter waren even bedaard, alsof zij zich in de conversatiezaal van de Windsorclub bevonden.

Zij liepen de smalle gang uit, die grillig verlicht werd door het schijnsel der elektrische zaklantaarns en bereikten, na ongeveer een kwartier te hebben gelopen, het onderaardsche hol onder den ingestorten slotwal.

Het eerste voorwerp, dat Raffles in het oog viel, was de stallantaarn, die door Malherbe was gebruikt en bij zijn vlucht achtergelaten.

Maar toen viel zijn blik aanstonds op het gat in den steenen wand van het hol.

Picasseau vloog met een waar gebrul van vreugde naar de opening, waar hij het ijzer van de kistjes had zien schitteren, maar Raffles

hield hem met zijn ijzeren vuist bij den arm terug.

— Zacht wat, vriend! klonk zijn koude stem. Dat werk is beter aan mij toevertrouwd. Gij behoeft niet te vreezen, dat men u te kort zal doen.

Brommend trok Picasseau zich in een hoek van het hol terug, waar hij met brandende oogen de bewegingen van Raffles bleef gadeslaan.

Deze haalde één voor één de zakken en de drie kistjes, die nog in de geheime kast stonden, naar zich toe en plaatste ze op den vloer.

Binnen enkele minuten had hij alle kistjes geopend, terwijl Charles de zakken voor zijn rekening nam.

Zij bleken gevuld te zijn met gouden sieraden, een groot aantal diamanten en paarlen en eenige prachtig versierde wapens.

De zakken echter waren uitsluitend gevuld met gouden munten.

Met één oogopslag had Raffles de waarde van den schat getaxeerd.

— Er is voor ongeveer twee millioen francs! zeide hij kalm.

Weer liet Picasseau een brullenden kreet van vreugde hooren.

Raffles wierp hem een verachtelijken en mede-

lijdenden blik toe en begon toen den schat te verdeelen.

Hij deed het aandeel van den bediende in een der grootste zakken, welken Picasseau met sidderende handen aannam.

Het was alsof hij geheel en al zijn zinnen had verloren, en plotseling begon hij als waanzinnig door het onderaardsche hol te dansen.

— Dat is walgelijk om aan te zien! Kom, Charles laat ons gaan.

De beide mannen pakten den schat in twee groote lederen tasschen, die zij hadden medegebracht, en verlieten het hol, zooals zij gekomen waren, zich niet bekommerend om Picasseau, die den inhoud van den zak over den vloer had uitgestort en bij het licht van zijn lantaarn met waanzinnig schitterende oogen in het goud en de edelgesteenten rondgrabbelde.

Raffles en Charles bereikten zonder eenig ongeval weer het luchtgat en begaven zich onmiddellijk naar St. Malo, waar zij juist bijtijds aankwamen om de eerste boot naar Engeland te nemen.

Maar vóór hij vertrok, zond de Groote Onbekende aan het adres van George Grandais te Lyon een bedrag van driehonderd duizend francs!

NEDERLAND IN DE MOBILISATIE

met alle spannende voorvallen en historische feiten uit die vier jaren: Vluchtelingen, distributiewee, torpedeering van onze schepen, oorlogsgevaar in 1916 enz. enz. Populair beschreven, boeiend als een roman, maar ieder feit historisch verantwoord. Geschiedbeschrijving van de beste soort, die den ouderen de herinnering terugbrengt aan die veelbewogen dagen en bij de jongeren belangstelling wekt voor de landsgeschiedenis. Dit zijn de eigenschappen, die het vooral in de tegenwoordige omstandigheden zoo buitengewoon actuele en interessante werk van den bekenden schrijver en journalist

Dr. P. H. RITTER Jr., „DE DONKERE POORT” tot een blijvend waardevol bezit maken. De boeken zijn rijk geïllustreerd met portretten, spotprenten en foto's en bevatten vele nog nimmer gepubliceerde bijzonderheden, anecdoten en verhalen.

TWEE ZWARE DEELEN — 840 BLADZIJDEN

OORSPR.
PRIJS

f1 13.50 - NU VOOR f1 6.90

BOVENDIEN ontvangt een ieder, die ons zijn bestelling inzendt, het bekroonde meesterwerk „Het Ouderlijk Huis” van Henri Bordeaux, 250 blz. in linnen band **CADEAU** Franco toezending. Desgewenscht - zonder prijsverhooging - betaalbaar met f1 1.— of meer per maand, bij rechtstreeksche inzending van onderstaanden bon aan de N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627, Amsterdam, Giro 60092, Telefoon 31791.

BON Ondergeteekende wenscht franco te ontvangen Dr. Ritter, „DE DONKERE POORT”. Het bedrag ad f1 6.90/de 1e maand. term. van f1 is verzonden/wordt met 10 ct. extra v. remb. bij ontvangst zending betaald. Doorslaan wat niet wordt verlangd.

NAAM:

ADRES: R.B.K.